

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Cronegk, Joh. Friedr.; efter den tydske Original med nogle faa Forandringer oversat ved Fr. Hartw. Wedel-Jarlsberg.

Titel | Title:

Codrus, et Sørgespil i fem Optog : priisskrift

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kiøbenhavn : Trykt hos Hofbogtrykker N. Møller og Søn, 1788

Fysiske størrelse | Physical extent:

119 s.

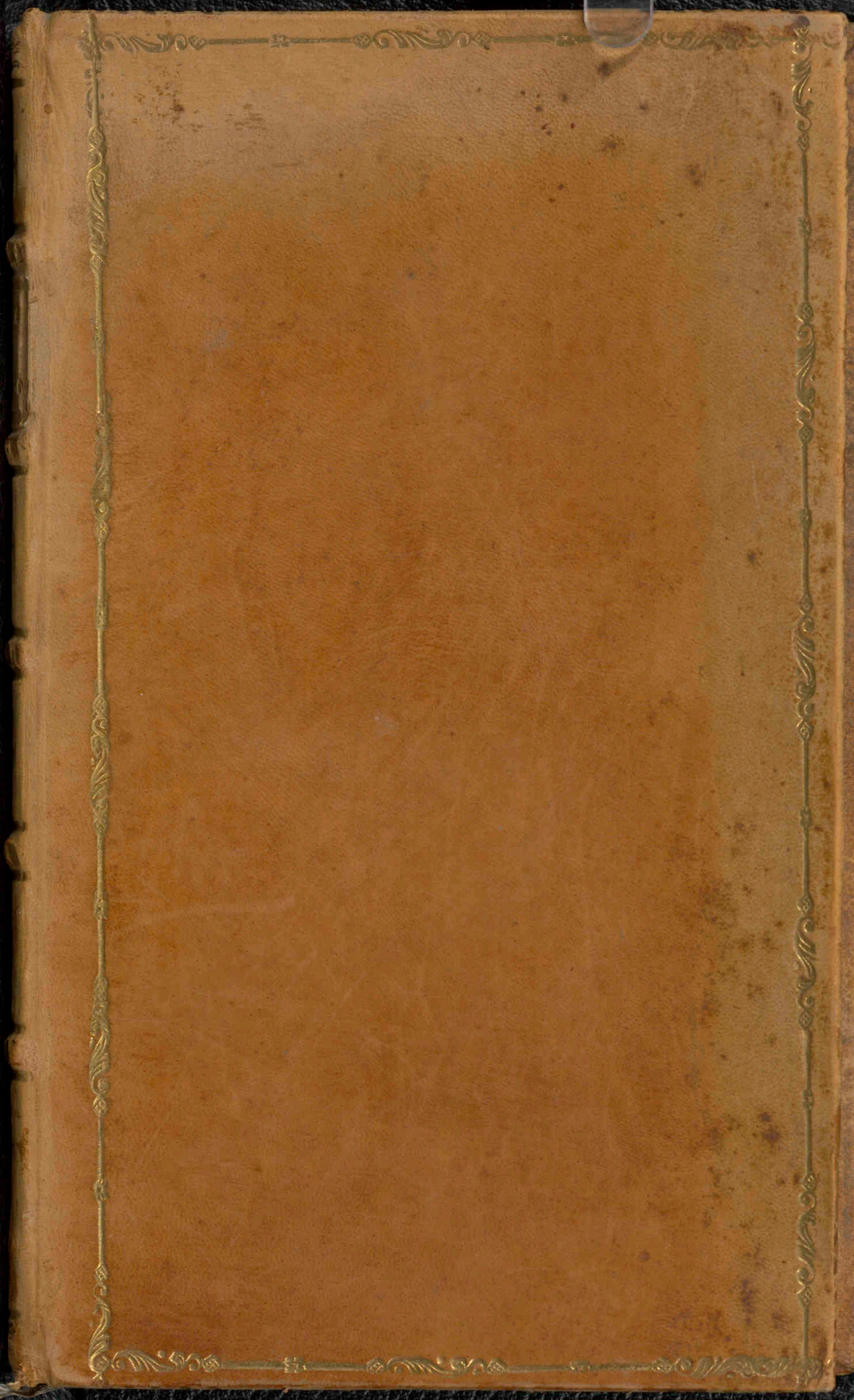
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

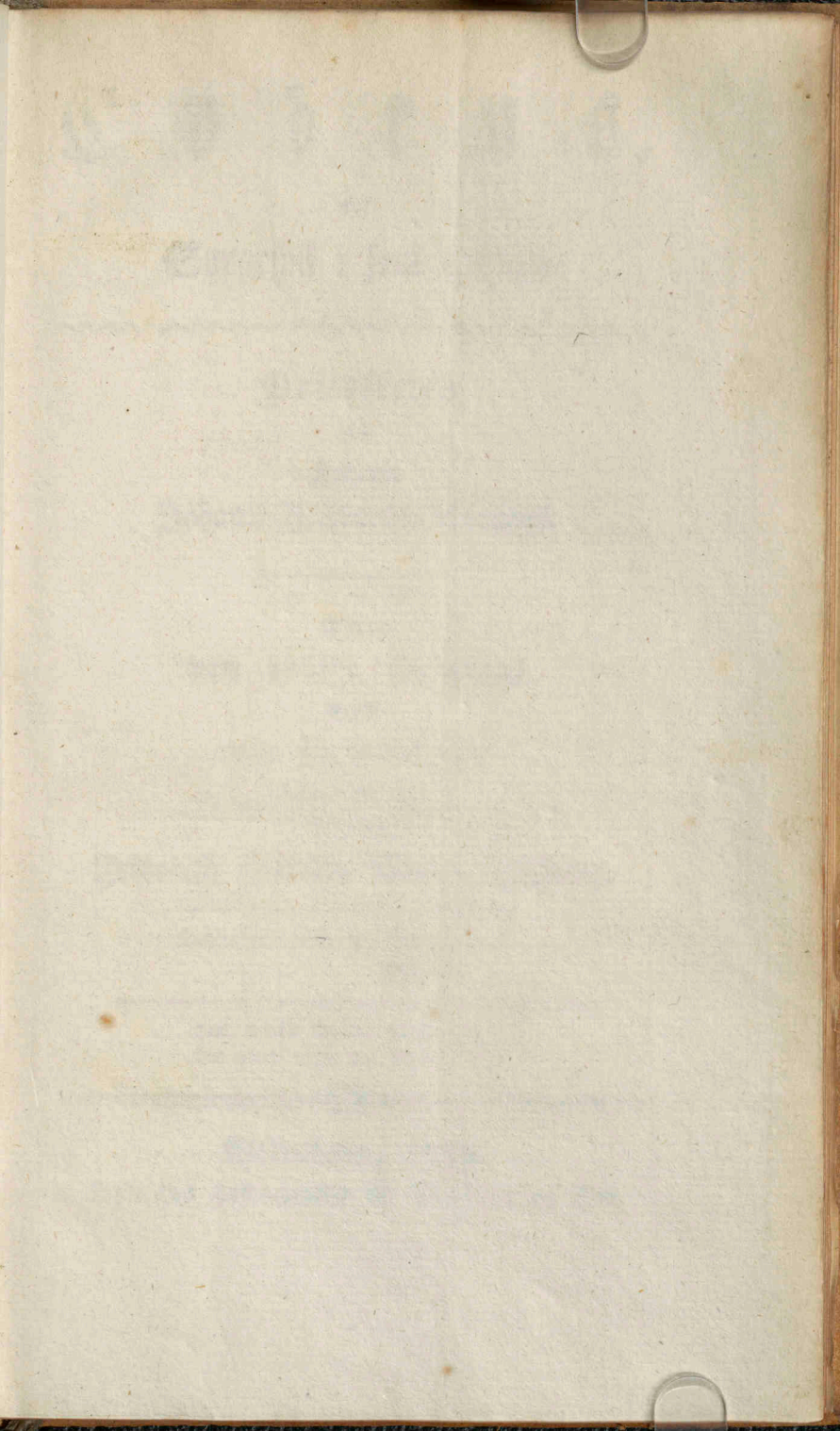

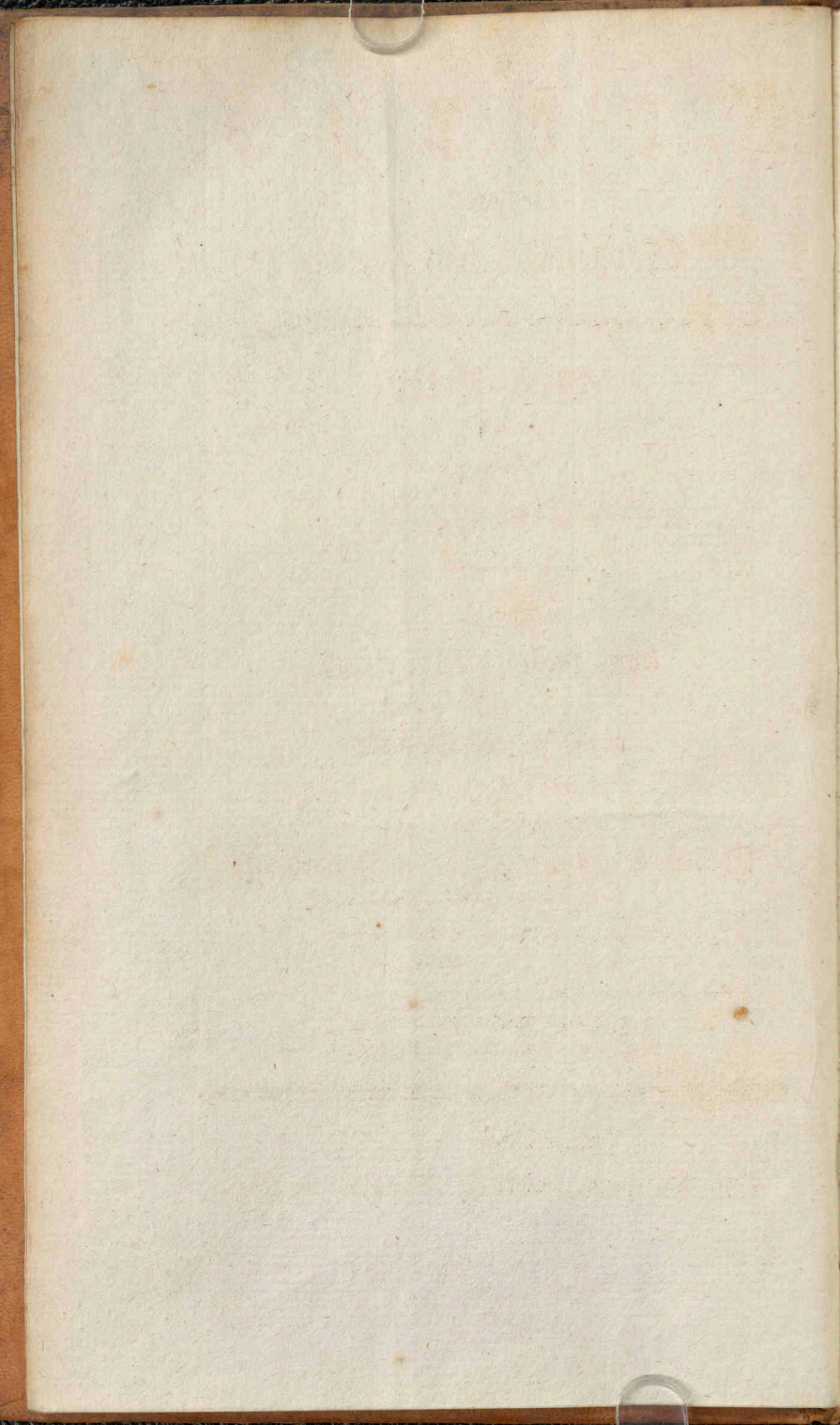
1 1 56 0 8 00073 2 + Rex

361-17-8°

C O D R U S,

et

Sorgespil i fem Optog:

Priisskrift
af
Friherre
Johann Friederich Cronenk.

Efter
den tydske Original
med
nogle faa Forandringer
oversat ved
Friherre
Friderich Hartvig Wedel-Jarlsberg.

Codrus pro patria non timidus mori.
Horat.

Hvis Codrus Dankes Bisald finder,
For anden Gang den Prisen vinder.

Kiøbenhavn, 1788.

Trykt hos Hofbogtrykker N. Møller og Son.

Personerne:

Codrus, Konge i Athen.

Artander, Doriernes Konge.

Elisinde, Prindsesse af Theseus Stamme.

Medon, hendes Son.

Philaide, Prindsesse af Theseus Stamme.

Nileus, Codri Fortrolige.

Cleanth, } Artanders Fortrolige.
Licas, }

Følge af Athenienser og Dorier.

Handlingen feer i Athen paa Codri Slot.

L o d r u s,
et Sorgespiel i fem Optog.

Første Optog.

Første Optrin.

Elisinde. Philaide.

Elisinde.

Skal da din ømme Sorg ei Naal og Grændser kiende?
O! Philaide! — lad Fornuft sin Fakkell tænde!
Din Smerte ærer jeg; dog den at tvinge lær:
Standts ædle Taarers Løb; din Medon er ei meer.
Mærkheders Grændsekiel tillod ei Dødelige
At vende om igien fra Skyggers øde Rige.
Din Siel er alt for stor, for følende, for sm;
Bed Dyders Dvælse du overdriver dem.
Du Roe og Lykke ei ved Skiebneen ene tabte;
De store Guder os til Prøvelser her skabte: —
Dem kun at holde ud blev vi paa Jorden sat.
For dem er alting Lys; for os er alting Nat.

Dødt Liv har fassat Maal; hver Smerte sine Skranker.
 Nu bli'er det engang Tid vi løfte Aand og Tanker
 Med Lov til Guderne, som reddede Athen.
 Ja, store Guder! ja! — skönt jeg blev ogsaa een,
 Som Skiæbnens værste Kaar med Grumhed skulde trykke,
 Som missed' i min Son, Liv, Glæde, Røe og Lykke:
 Jeg eder takker dog selv ved min Medons Grav:
 I reddede mit Land — Athenen Seier gav!
 Og du — du sørger end: — Kan Eodrus Elskte græde,
 Da Folket samlet er til sin og Konges Glæde?
 Du sukker, da i Fred vi Laurbær-Kransse bær;
 Dit Fødeland er glad, og du bedrøvet er.

Philaide.

Grusomme, dadler du et alt for falsomt Hierte?
 Er det en Moders Røst, som laste vil den Smerte,
 Jeg ofrer hendes Son? Hor Elisinde — hør!
 Din Jøer viser Kraft, men dig ei Ære gior.
 Ved Dyds Anstrængelse Naturen du forglemmer,
 Og ikke deler halv den Smerte, jeg fornemmer.
 Du Trøstens Olje i min Siel vil gyde ud:
 Men viid! du taler til din Søn — til Medons Brud!
 Til hvilken Glæde skal mig Landets Fred forbinde?
 Fred — Glæde — — Nei! — — min Aand kan
 ingen Glæde finde.
 Den Grav, hvori din Son er blodig senket ned,
 Bli'er mine Døsters Maal — min Røe — min sidste Fred.

O Medon! — hør min Røst! — o! — hør din Elftes
Stemme:

Man vil dit Minde jeg uærdig skal forglemme!
Om Hevn — om Brede af din Røe kan vække dig:
Saa hør: — din Moder selv dertil formaner mig.

Elisinde.

O qvæl, Beninde, ei mit Graad bespændte Hjerter!
Tro og Naturens Baand er meer end Elftovs Smerte!
Forgiebes kalder jeg tilbage min Fornuft;
Min Aand er lønkefrie, men Hiertet søger Lust.
Tid Mod, Forstand, og Dyd, det høit med sig opstemmer:
Men da Naturens Ret udi mit Die svømmer. —
Naar disse Dienlaag udgyder Strømme Vand,
Troer du mit Hjerter da sin Medon glemme kan?
O Son! naar Guders Magt vil mine Dønner høre,
Og snart mig hen til dig paa Lethes Strandbred føre!
O Son! naar jeg hos dig i Ungdoms Raadhed saae,
Du vilde Theseus selv som Kriger overgaae.
Hvor fulgte jeg ei fro opvakte Sanders Strømme!
Hvor tabte sig min Aand i Fremtids glade Drømme!
Mig syntes jeg dig saae optændt af Kriger Mod,
Mærk udaf ædel Stov, rød udaf Helters Blod
Athenens Templer med Trophæer at berige,
Og med Kamp vundne Legn udi Triumph at stige,
Dig husede med Fryd et reddet Fødeland;
Dig sang Jomfruers Chor og Krandsse for dig vandt;

I Mode fløi jeg dig; dit Kriger-Die flirde;
 Dit Pandser spyede Blod, og dine Vaaben flirde;
 Med rolig Stolthed jeg til andre Modre saae,
 Om nogen med min Søn i Ligning sættes maae?
 Men — af! — min Drom fløi bort, du døde, jeg staaer ene;
 Min Lykkes Bygning sank, med dig dens Grundvolds Stene.
 Er det min Alders Trost? er det al Omsorgs Lon?
 Mit Haab til Guderne! o Medon, o min Søn!

Philaide.

Du græder — Jeg igien den samme Moder finder!
 Mild Tølelse og Gram af dine Dine rinder.
 Med vild staaithærbed Dyd du pandsrede dit Bryst.
 O stul ei Laarers Flod, de fylde mig med Trost.
 Kom lad os Skiebneens Last i skrekfuld Samqvem bære.
 Langt, langt fra Jordens Pragt lad Qvaler os fortære!
 Kom lad os Verden flye, opfyldt med forflædt Bee;
 En Verden, hvor vi ei meer Medon saae at see.
 Kom lad os til en Ørk foreent i Uheld drage,
 Hvor Echo og Natur med os skal Medon klage.
 Til saadant øde Sted vor Sorg os lede hen,
 At intet Dodeligt meer skal forstyrre den.
 Der vil i stille Noe til Stos — til Muld os frænke,
 I Dødsens Vandedræt paa Medon ene tænke,
 Til vi med Livets Rest seer Ende paa vor Bee,
 Og os en anstæd Grav forener alle tre.

Elisinde.

Elisinde.

Saa — føler du dig Kraft mod Skiebne's Bud at stræbe;
Modder Dødens Kamp? Vær stærk nok til at leve!
Kun Mismod ønsker Død; den ender Livets Last:
Naar Dyd som Egen staaer mod Uhelds Stormveir fast.
Du seer, min Siel er om. Jeg Medons Moder bliver;
Min Gram er uden Maal. Men Dyd mig Styrke giver,
At jeg Naturens Drift til Svaghed overbandt.
Vi leve ei for os, nei — for vort Fødeland.
Du er af Theseus Blod; du Thronen maae bestige!
Dg — elsker du min Son, viis dig i Dyd hans Lige!
Du elsked' ham, han dig, jeg knytted' eders Baand;
Kun Codrus eller han var værdig til din Haand:
Min Son, da han dig liig fra Theseus Blod nedstammer,
Dg Codrus, som med Ret blant ædle Fyrstier brammer.
Men som min Medon ved det store Statsraads Bud
Til Theben blev hendsendt før Krigen selv brød ud;
Saa faldt han, Guder, af! — o Guder! — I det øide,
Som saae hans ædle Blod for Morder-Baaben flyde!
Han faldt — og Skiebne's Pii, som meest mit Hierte traf,
Bestemte Thronen dig og ham en tidlig Grav.

Philaide.

I Guder, som ved ham frarøbe mig al Glæde.
Hvi blev ei hans — min Grav — og mit — hans
Kongesæde?

Elisinde.

Rei — alle Guders Raad har Thronen dig bestemt.
 Du saae mit Hiertes Gram; det har sit Saar ei glemt.
 Dybt og ulægeligt — dog har jeg kunnet leve.
 Sorg kan vel trykke, men ei Sielestyrke røve.
 Dig Codrus elsker: giv ham villig hen din Haand!
 Din Fader ved sin Død befalte selv det Baand;
 Og nu paa denne Dag, da Krigens Brag ophorte,
 Hvormed at Doriernes Athen i Sorger forte,
 Ved Egetestandens Fæst det hellig knyttet skal.
 Skjul Smerten og glem ei — det er din Konges Valg.
 Troer du, at, om min Søn, om Medon endnu lev'de,
 At han med Elskovs Ild din Pligt og Dyd modstræb'de?
 Din Konge elsker dig; — han var i Riget blot,
 Skiont udaf Theseus Blod, sin Konges Undersaat.
 Hvem ei adlyde kan, bør udelukket være
 Fra Sceptrets høie Rang, og andre at regiere.
 Min Søn ved mandig Dyd vist vilde vise sig
 Sin Gudsels-Stamme værd. Han vilde undsige dig —
 Som villigt Offer dig sin Konge overgive; —
 Ei Codrus fra din Haand dig ei fra Thronen rive.
 En Codri Tænkraft, som med sand Konge-Vand
 Udgiør sin States Alt og sine Landes Baand.
 Med Visdom og med Mod, veed — giennemseer det Hele;
 Stor i det største Alt, som i de mindste Dele,
 Men god mod alle, og den Trængende især,
 Gjør ham din Kierlighed og Verdens Vnde værd.

Hvad kan bedrove dig? — Hvis Hierte Dyden ynder,
Den sig af egen Drift til vores Konge binder.

Philaide.

Ham skyldes Vrefrygt meer end som Kierlighed.
Athen! Jeg er med dig for ham at dse bereed!
Men ak! — Forlad mig det, jeg kan for ham ei leve.
Hvad hialp det Kongen og, om de mig vertil dreve,
At give ham min Haand. Mit Hierte ingen faaer,
Som kun for Død og Grav og Medon ene slaaer.

Elisinde.

Hvis ei med denne Krop vor Aand i Røg forsvinder;
Hvis Medons levnte Jeg det Jordiske sig minder:
Troe — dine Jammerstrig hans Koe forstyrre vil.
Han stonner, — o! — giv Agt! — Hans Skygge strider til,
Dig raaber: "du ham maae som sidste Dffer skyld
" Din Pligt for Fødeland og Konge at opfylde."
Hans Skygge hid er sendt fra alle Guders Bud:
Hør dog din Elsktes Raad! — din Faders sidste Bud!
O! — lad paa Thronen mig see Theseus ædle Stamme;
Med mig selv Grækenland gjør Ønsker for det samme.
Veninde! — kun ved dig vort Haab opfyldes kan;
Tænk! Codrus elsker dig; for dig kun lever han.
Da nu haandgriblig Nat og øde Mørkheds Dale,
Dig Medon! — elskte Søn! — Athenens Haab! —
omdvale!

Dig Medon — sidste Rest af Theseus ædle Blod! — —
 Selv Himlen undte ei vor Jord dit tappre Mod,
 Og tog dig glad til sig. Ak! — fra Olympens Høie
 Sænk Trost — sænk himmelsk Røe ned paa din Elstes Die!
 Med Balsom læg det Bryst, hvori du Pilen jog,
 Hvis Od din Død ei selv af hendes Hierte drog.
 Hun træde i dit Sted! — hun Eodri Lykke blive!
 Hun os langvarig Råd af Theseus Stamme give.
 Jeg veed, at hvor du er, du elsker Fødeland,
 Og ei saa herlig Baand dit Bifald negte kan.

Philaide.

Du vil det — saa — velan! — mit Hierte maae sig væрге;
 Jeg vil til Eodrus gaae, ham Trostabs-Eeden sværge.
 Pligt — Fødeland — og du — befale — jeg er quit;
 Jeg giver ham min Haand — — men Hiertet ei er mit.
 Ak Medon! — — dog hvem sees? — — vor Konge — —
 lad mig flyve,
 Og Medons Afse skiult de sidste Taarer give.

Andet Optrin.

Eodrus. Nilus. Elisinde.

Eodrus.

Du synes mig forvirret, og Philaide meer,
 Som viger angstfuld ud, da hun mig komme seer.
 Tal, hvorfor flyer hun mig? Kan jeg min Elste skrefke.
 O Gud! hvad Uheld skal mig hendes Flugt opdække,
 Hvor

Hvor grusom er min Stand, hvor tung en Krones Pragt,
Naar Mistroe, Fakkhed, Svig, omgiver Sceptrets Magt;
Naar den Fortrolighed og Venskab reent bortjager.
En Konges hele Liv er Følge udaf Plager,
Hvis han i Venkabs Syn ei finder mindste Lon,
Og selv i Elsktes Bryst saa felden seer sin Ven.
Om Philaide sig af Evang med mig forbinder,
Og ei sin Lykkes Soel i vor Forening finder! — —
Princessse! blev du ei min Elsktes Taarer vaer?
For dybt ved hendes Flugt de mig i Sielen skar!
Kan vel min Kierlighed mishage Philaide,
Og ved den reen'ste Jld saa sølsomt Hjerter lide?
Skiont Lykkens hot'ste Skienk mig byder hendes Haand,
Til Lænker Kierlighed har alt for søde Baand.
Princessse! — følg — og søg, at du kan aabenbare,
Hvad martrer hendes Siel. Hvis jeg det kan erfare,
Maaskee jeg Lagedom for Dval og Kummer veed.
Jeg elsker: men — bær Had til tvungen Kierlighed!
Min Elskov er for stor, dens Gienstands Noe at røve,
Og en saa ædel Siel ved Sceptret at bedrove.
Jeg elsker; men hvis hun har gjort et andet Valg,
Skiont Hjerter-saaved jeg det selv befordre skal.
En Konges første Pligt er lykkelig at giøre;
Med Lyft jeg hende vil sin Elsktes Arm tilføre!
Ei Kierlighed gi'er Ret til Vold og Tyrannie,
Og Codri Herredom gior alle Hjerter frie.

Elisinde.

Dg hvem kan vel urørt om dig — o Konge! være.
 Hvem kan dig handle see, og maae dig ikke ære?
 Er Dyd paa Thronen rar; den pranger dobbelt skion;
 Din Philaide vær dit ædle Hiertes Løn!
 Jeg gaaer: — din Brud sig snart med glade, muntre Kinder,
 Ved Altrets høie Fed for evig til dig binder.

Tredie Optrin.

Codrus. Nileus.

Nileus.

Kun Blyhed's sidste Suk, en Ungdoms Skamfuldhed,
 Naturens ædle Ziir, ved første Elskovs Blod,
 Gior Philaide flye. Dit Værd hun længst erkender,
 Og med selv ukiendt Jib for dig sin Konge brænder.
 Herr! søg paa denne Dag al Kummer at forstrøe,
 Og Folkets Glæde Fryd udi dit Ansigt see.

Codrus.

Jeg elsker, som du veed; hvo elsker, mangler Kræfter;
 Jeg hænger Kierlighed og Philaide efter.
 Jeg vuffer hendes Haand; ved den min States Vel;
 Men Uroe Haabets Gnist udslukker i min Siel.
 Dog var jeg lykkelig, om Elskovs omme Smerte
 Dens Grund allene var; — — Nei — see! af dette Hierte

En ukendt fredløs Angst al Røe og Glæde jog;
Dg Sind-Streks røde Syn sit Sæde deri tog.
At! — er det Aynelser? — Phantomer? — Sindets
Plager? —

Men — Ven! min Siel af alt strekfyldte Følger drager;
Modstræber — men dog Sorg vant Herredomme naaer;
Nei — for Uheld Athen og mig vist forestaaer;
Jeg frygter — og — med Ret — o Gud! — lad mig vide,
Hvad disse Rædslers Bud for Jammer skal betyde?
Skal Rædslers Aynelser i Dag alt bryde ud,
Saa frie Athen og ret mod Codrus Bredens Skud!

Nileus.

Hvorledes, Herre! du, som Mord, og Blod og Krige,
Naar Sverdet blinkte Død, ei saae tilbage vige:
Er du vor Codrus end? ei Fare synes nær;
Dg du, som aldrig skialv, jeg skialvend — skialve seer!

Codrus.

O Nileus! troe dog ei, at grundløs Angst mig fylder,
Dg Phantasiens Skromt i Mismod mig forvilder.
Jeg veed, en lille Mand er aldrig udi Røe;
Utidig, sikker, stolt, feig, frygtfom, ingen troe.
Den Vise derimod bestandig liig sig bliver,
Kan bære Lykke — og — i Uheld sig ei giver.
Han Fryghed hader; dog sig aldrig haabløs troer:
Bestandig Sielefast og ved sig selv kun stor.

Jeg

Jeg veed det, og du saae mig aldrig Mod-taht bæve;
 Men nu en Verden syn's sig op i mig at hæve.
 Vi Mennecker er tidt ukiendte Magters Spil! —
 Den sidste Rattes Syn mig ei forlade vil: — —
 Athenen sov, med det, og Livets trætte Kummer
 Jeg selv i Mattens Mørk nød Hvilens første Slummer,
 Da skrekde mig en Drom: — Athen jeg for mig saae
 Udaf Barbarers Vold i røde Flammer staae;
 Død, Mord, og Kriger-Sverd i øde Stræder blinke,
 Forsvædede Ynglings Hob for Morder-Baaben synke;
 Pallassens Tempel op i vilde Viroser seeg;
 Og dette Pallast her laae skjult i Dvalm og Nøg.
 Jeg uden Skaansel saae forfølge, myrde, stænde;
 Den qualte Diende paa Moders Bryst forbrænde,
 Hvis Blod udfromte for den dybt indstungne Dolk,
 Til krigerst Glæde for et vildt barbarist Fok.
 Fra Tempelers Forgaard jeg saae Altrets Tienerinder,
 En hellig Jomfrue-Flok af flygtende Præstinder
 Med aabent Bryst, løst Haar, undløbe Ildens Glød;
 Men fandt i Kriger's Vold og Mordlyst verre Død.
 Forgieves tilte de: Død fulgte dem i Hale,
 Og vrede, sukkende, opstoi de rene Siele.
 Den gamle Olding hist ærverdigg uden Magt
 Med blodigg Jffe laae i Støvet grusomm straf.
 Forstrekket saae jeg det; jeg Murene saae synke;
 Jeg Pallas tydeligg saae mig af Flammen vinke;
 Behiorted styrted' jeg ind udi Tempelers Brand; —
 Gudinden trak mig hen, tog mig udi min Haand.

Da

Da fluktes Flamme's Bold; min Phantasies Plage;
Min Drom sloi; men dens Skrek blev i min Aand tilbage.

Nileus.

O Pallas! vend dog selv den Droms Betydning af!

Codrus.

Er Arbas end ei her, som jeg Befaling gav,
Med usfortøvet Hast til Delphos hen at drage,
Dg mig Oraklets Svar at bringe med tilbage?
Jeg længe ventede ham.

Nileus.

Artander er ja slaaet,
Dg Dorts, som har giort alt Onde det formaaed',
Ydmyged søger Fred. Det ei hans Vei vil hindre,
Dg selv han haste vil din Sieles Sorg at lindre.
Han ikke tebe kan. Dog endnu ingen veed,
At Arbas kommen er.

Codrus.

O! skrekfuld Uoished!
Hvor mon han bliver af? o Guder! — I det give! —
Aposto! — at dit Lys maae Qualens Nat fordrive,
Som hersker i mit Sind! Athenens Folk maaffee
Bed dette Guddoms Svar sin Skiebne faaer at see.

Nileus.

Nileus.

Athen har ei meer Grund for Doriens Magt at bære;
 Og sidste Seier bør al Frygt af Sindet hære.
 Artander kommer her at bede dig om Fred;
 Og alting synes til dit Riges Vel bereed.

Codrus.

Ja, her paa dette Sted vil han i Dag mig møde;
 En Konge er for stor til Trædskheds lede Brøde.
 Jeg frygter ikke, mig Artander skuffe vil;
 Kun feig og nedrig Siel sin Lige troer dertil!
 Dog negter ei for tidt Mistankes Tviol opstiger,
 Sær — naar jeg seer til Lon for Venstab man mig sviger;
 Men den i ædel Aand ei længe faste kan:
 Mistanke fostrer Angst, og Angst — gjør en Tyran!
 Hvad Skiebnen end mig har bestemt at skulle møde,
 Saa blodig Spørgelse vil af min Barm udstøde!
 Men veed dog ingen hvem den tappre Krigshelt var,
 Hvis Mod i sidste Slag sig saa udmerket har?
 For hvis Sverd Doriern veeg?

Nileus.

Han ikke er at finde.
 Med drablig Arm han hialp Athenen Seier vinde;
 Men siden Slaget alt tre Dage runden er,
 Og ingen veed hvad Navn selv denne Tappre bær,
 Som og hans Opholdssted. Artander, som man siger,
 Ell Fange ved ham blev: men denne unge Kriger

Af ukiendt Aarsag ham sin Frihed igien gav,
Og med den Livets Skient og Tyranniets Straf.
Jeg intet mere veed.

En Soldat.

En fremmed Kriger, Herre!

Sig melder.

Codrus.

Hvo han er, han skal velkommen være!
Af! — var det dog ham selv! — Athenen! — Hvilken Løn
Bestemmer du hans Mod?

Fjerde Optrin.

Codrus. Nicleus. Medon.

Codrus.

O! — Elisindes Søn! —
Er det ei Syn? — Ei Drom? — Har Guderne dig Livet
Til Godelandets Værn maaskee tilbage givet?
Er du det, Medon, du? — Mon Synet sviger mig?

Medon.

Nei, det er Medon selv, han selv, — som taler dig:
Den Elisindes Søn, hvis Die her sig fylder
Med Taarer, hvilke dig min Landes Fader hylde.
Jeg var til denne Dag den blinde Lykkes Spil;
Og Skiebnen bringer nu mig alt for seent hertil

At

At dele Krig og Kamp og Farer ved din Side;
 For Konge, Fodeland, og for mit Folk at stride.
 O Guder! — hvorfor kom jeg ikke før her an,
 Hvor jeg kun sidste Rest af Laurbær hofte kan?

Codrus.

Forsynet være Tak, som gav dig os tilbage! —
 For sande Helters Liv selv Guder Omsorg drage.
 De har Athenens Raab og mine Bønner hørt,
 Og dig af Dodsfens Svælg med mægtig Arm udført.
 De er det Medon dig, igiennem Kamp og Farer
 For Fodeland og Folk til Værn og Trost bevarer.
 De Prover du sidst gav af Helters høie Mod,
 Fremviste sidste Rest af Theseus ædle Blod.
 Omfavn mig, tappre Helt! — du var det — du —
 den samme

For hoem Artander sidst i Slaget stod til Skamme;
 Omfavn din Konge — du — selv Kongelige Mand!

Medon.

Pligt har jeg kun udvist mod Konge, Folk og Land;
 Hver Draabe Blod hos mig for dig at døe begierte!
 Kamp nok for Medons Arm — ei nok for Medons Hierte.

Codrus.

Men sig: hvad Guddoms Magt dig Verden reddet har?
 Vi længe græd din Død; —

Medon.

Den og mig tiltænkt var.

De

De høie Gunders Valg, — blind Skiæbne — eller Lykke,
Da intet Haab meer var, lod mig af Graven rykke.
De sparede mit Liv, at jeg meer ædel kan
Det eengang offre for min Stat og Fødeland.
Du veed Athenens Raad med uanseelig Følge,
Min Reise Doris og dens Speidere at dolge,
Af Stats-Forsigtighed selv inden det blev Krig,
At søge hastig Hielp, til Theben sendte mig.
Vi tælte modig frem, uvidende om Farer;
I Hast saae os omringt af fiendlig sterke Skarer:
Mig lod de saared, — og — mit Følge død igien.
Et heldigt Ungefær Skovhyrder drev derhen,
Hvor jeg død udsirakt laae; de saae mit Blod end rinde,
Og hasted' mine Saar medlidend at forbinde.
Bed deres sømme Hielp og kierlig rakte Haand
Til Livets sidste Traad de fæstede min Aand.
Opvakt af Dødsens Drøm jeg aabned' da mit Øie,
Og saae som nylig skabt de Glober-fuldte Høie;
Min rørte Siel i Bøn til Gunders Guder brød,
At forbeholde mig meer værdig Krigsmands Død; —
Og Hiertet sølte, at de mine Bønner hørte:
Til Thebens Stad man mig i ukjendt Dragt henførte;
Der saae jeg Pallas Skiold mig vist bedækket har,
Og alle Guder med Athen i Ledtog var.
De gav mig Lykke til at røre Folkets Hierte,
Og naae den Hielp, som jeg af Thebens Stat begierte.
En udsøgt munter Hær udaf Bootier
Paa Veien til Athen i Følge med mig er.

Af Længsel jeg forud dem iilte til den Glæde,
 At see dem snart igien, som Medons Død begræde.
 Jeg veed ei hvad forud de Stæder for os har,
 Hvor vi den første gang blev Lysets Zenith var.
 Der aandes sød're Luft; Mark, Enge syn's meer skionne;
 Sels Solen klarere; og Skove mere grønne.
 Den, som Athen frembar, glad for Athen vil døe.
 I Dag jeg frydefuld her Fredens Fæst maae see.
 Skiont Krig bevæbnet, jeg kun efter Freden tragter;
 Een Fred er mere værd, end tusind vundne Slagter.

Codrus.

Saa tænker en sand Helt. Torst efter Roes og Blod
 Lidt nedrig Siel gjør varm; — er Wildhed og ei Mod.
 En utæmt Tapper, som blot søger Baabens Vre,
 Tillader Himlen kun for Jordens Riis at være.
 Den ene er sand Helt, som skaffer Roe og Fred;
 Er meer end nogen Fyrst: — han har Rettskaffenhed.
 Dog store Hierter er mest omme: — Endnu ikke
 Sels Elfsinde veed sit Moder-Hiertes Lykke — —
 Dog — der hun kommer alt — — Princesse! — favn
 din Søn.
 Athenens stolte Ziir — — din Dyds og Fromheds Løn.
 Jeg gaaer: — — I Guder, som beskytte disse Stæder! —
 Beblander ei med Sorg saa rene Hiertes Glæder!

Femte Dytrin.

Elisinde. Medon.

Elisinde.

Hvor er jeg — hvilket Syn! — o Medon! — Seer jeg dig!
Han er det! — Guder! — ja! — han selv! — — —

Omfaan du mig!

O Medon! — o min Søn!

Medon.

I Guder! Elisinde!

Hun synker! — Af! — til Sorg skal jeg min Moder finde.
Princessen! — er jeg vel saa høi Grad Dmhed værd?

Elisinde.

Jeg seer du lever, Søn! — meer har jeg ei begiert!
Nu tager hen mit Liv, I Guder! — Saa stor Glæde
Et Hierte quæler, som var Kammers Sørge-Sæde.
I Guder! — som mig for saa dybt nedbøiet saae,
Forleener Sielen Kraft, den Fryd nu bære maae!
Du lever end, min Søn! — —

Medon.

Blind Lykke eller Skiebne.

Mod Dødens Magt sig til min Bistand vilde væbne;
Kanskæ mig Guderne har udnævnt blant det Tal,
Som dem og Fødeland herefter tiene skal.

Elisinde.

Men, sig mig, hvilken Dei undgif du Dødens Snare?
 Hvad Magt? — hvad Guddoms Skjold har villet dig
 bevare?

Athen dig længst alt har af Mordre offred troed.
 Dit Følge sandt man dræbt. — Du er af Theseus Blod;
 For nederdrægtig Bøn man skienkte dig ei Livet!

Medon.

Nei, Elisinde! nei! — det Blod mig det har givet,
 Og Theseus Stamme ved din Søn ei skammer sig!
 Nei! — aldrig! — Men tilgiv, at Omhed driver mig;
 Min Skiebnes videre Fortælling her at bryde!
 Forlad min Lidenkab! — Men — lever Philaide?
 Ak! brænder hun endnu for mig af Kierlighed?
 Men hvad? — hvad seer jeg? — hvad? — du blegner
 jo derved!

Hvor er hun? — er hun død? — er hun mig utroe blevet?
 Jeg stielver! — Guder! — ak! — Har jeg for længe levet?
 Min Moder tier — ak! — Hvorfore blev jeg til?
 O Moder! — Skrekfens Dom du ei affige vil!
 Dplad din Medon hvad for Skiebne ham skal møde!
 Rev derfor, Gunders Magt mit Væsen op fra Døde,
 At tifold verre Død paa mig her lure skal?
 Ak! — læt mit Hierte af Uvisheds verste Qual!

Elisinde.

Elisinde.

Hun lever. — Men hvad Sted har skjult os dine Dage?
Kom du til Theben hen, og ene her tilbage?
Har du din Reises Pligt — Athenens Vel forsonst?

Medon.

Nei! — Pligt mod Fødeland din Søn har ikke glemt.
Jeg kom til Theben, ja — Utalte Siele-Qualer —
Bundløse Afgrunds Mørk, som Evighed omdvaler;
Hoi slap I eders Fangst som et uværdigt Kov,
Da jeg med mindre Gram i Dødens Arme sov?
O! — Tiger-Medynk, som mit Blod ei lod bortskjyde!
Ak! Elisinde! — Tael! — lad mig min Skjæbne vide!
Min Smerte røre dig! — Hav Dmhed for din Søn!
Hun lever — — ei for mig! — er det min Trostabs Løn!
Hun elsker mig ei meer; det mig din Tausshed melder.
Medlidend frygter du, at Sorg mig oversælder.
Hvem ofrer hun mig op? — Tael! —

Elisinde.

Medon! — har du Mod?

Medon.

Gud! hvilket Spørsmaal! — Stig, hvor mit udøste
Blod
Bevidne skal din Værd i mine Aarer løber?
At Medon er din Søn? — at han ei Livet kjober?

Hvem er det, som min Koes forræderst søarte kan?

Elisinde.

Stor Kriger ikke er bestandig en stor Mand.
 Af Stolthed søges tidt ved Farer Koes og Ere;
 Men store Stiele kun Ulykkens Kaar kan bære.
 Det sande Helte-Mod boer tidt i ukiendt Land;
 I Hiertet er dens Plads, og ei i vores Haand.
 Siig! — Har du Kraft og Mod mig rolig at udhøre?

Medon.

Jeg er bereed.

Elisinde.

Men hvad mon dette Bud vil føre?
 Trin nærmer! — —

En Bagt.

Princesse Philaide —

Medon.

Hvad? — —

Bagten.

Er her!

Elisinde.

Jeg haster bort fra dig — du Medon! — bliv du der!

Medon.

Medon.

Hvad? — hun? — hun kommer selv?

Elisinde.

Ja Medon! — men du bliver

Følg ikke! — —

Medon.

Himmel! — hvad? — I Guder! — man mig driver
Reent til Fortvivlelse! — skal jeg ei hende see?

Siig mig hvad Hinder, som — —

Elisinde.

Nu kan det ikke see!

Bliis her! jeg byder det! —

Medon.

Kan da retferdig Smerte
Ei Indtryk giøre meer? — —

Elisinde.

Er dette Medons Hierte?

Er det hans roste Mod? — —

Medon.

O grusomme! — forlad
Besvægen Kierligheds opbragte hoiste Grad!

Er ei Medlidenshed i Moders Barm at finde?
Jeg kiender dig ei meer! — —

Elisinde.

Mit Navn er Elisinde!

Er det dig ikke nok? — Men — jeg savner her min Son!
Jeg Medon seer: — men — ei — mit Blod i ham igien!
Har du ei hørt mit Bud? — Bryd det! — om du har
Hierte!

Adlyd! og bliv igien! (Hvor rører mig hans Smerte!)
(gaaer bort.)

Medon (allene.)

Hvor lidet Mennesket dog af sin Skiebne veed!
Al Glæde er kun Dram af indbildt Salighed!
I Guder, som Athen med mægtig Arm bestierne?
I saae med Glæde mig til disse Mure nærme!
Hvor Brystet fouluede, da de imod mig kom:
Men — ak! — min korte Fryd blev Qvalers Skrekke-Dom!
Hvorfore — Guder! — lod I Livet mig beholde,
For ved dets usle Nest mig Martrer at forvolde?
Uvisshed Summen gior af alle Plagers Tal!
Opdager dog min Siel, hvad den beklage skal!
Hvis Dmheds søde Drift selv Guddoms Hierter rører,
Saa tager Lykke, Roes, men Elfskovs Bonner hører!

Andet

Andet Optog.

Første Optrin.

Elisinde. Medon.

Elisinde.

Nu har jeg, Medon, dig din Pligt for Dine lagt!
 Jeg ynker dig! — men alt — blier som jeg haver sagt!
 Nu — ved standhaftigt Mod viis dine Ahners Ere!
 En Helt ei ynket, men vil kun beundret være!
 I Uheld bli'er meest stor; — sin Smerte føler han;
 Men — ved al Følelse han bærer den som Mand:
 Den værste Strid ei er med Sverd og Spyd og Bue.
 Nei — Lidenskabers Drift i sig at underkue.
 Opfyld nu Trostabs Pligt! — Vind Seier over dig.
 Athenens hele Folk ved glade Frydesfrig
 Bevidner Theseus Blod, de vil paa Thronen vide!
 Du veed, jeg elsker dig, jeg elsker Philaide.
 Hun var for dig bestemt; men nu er det ei meer.
 Vi vores Skiebne vel — men — ei dens Følger seer;
 Lyd sammes Skikkelser. Din Qual min Siel dybt rorer;
 Men uden Smerte man ei Seirens Strid udfører!
 Paa Dydens Bane er tidt Arbeid og Besvær;
 Men du er Undersaat; ved Dyd blev Krone værd.

Word Herre over dig!

Medon.

Ik! hvordan? Elifinde!

Vel kæmpe kan min Siel: — men ikke overvinde.
 Ved Guderne vi blev i Skiæbnens Lænker lagt,
 Som her til Konger har betroet deres Magt;
 De herske over os. — Tidt vores Lyst og Smerter
 Staaer udi deres Magt; men ikke vore Hierter;
 De — ere meste Tid ukiendte Magters Leeg.
 For Amors Pile — ja selv Torden-Guden veeg;
 Og Lystets Væsen saaes for jordisk Skionhed sukke.
 Ei Gud — ei Konge kan — tændt Elfskovs-Jld udsukke!
 Mit Liv jeg gladelig gav for min Konge hen;
 Du veed — jeg har ham tient som Undersaat og Ven!
 Men mod min Kierlighed jeg ikke veed at stride;
 Jeg alt opofre kan — men — ingen Philaide.
 Tilgiv; — og kierlig ynk — en ulyksalig Søn!
 Om hun mig elsker, er jeg hendes fulde Løn,
 Og vil fornøi'd med mig ei efter Sceptret tragte —

Elifinde.

Dg nedrig lære sig og Dydens Værd foragte?
 Den Dyd — som raaber høit at undflye Kierlighed,
 Naar den i Lasters Sump os med sig drager ned?
 Vil Medon — Ihesus Blod — sin ædle Stammes Ere
 Ved Seier over sig, ei Laurbær-Kronen bære?
 Ved Philaides Pligt du mister hendes Haand.
 Men tør du haabe den — hvor hendes Faders Mand

J sidste myndig Guf den gav Athenens Krone?
Vil du hun skal for dig nedstige fra sin Throne,
Ulydig Dyd og Pligt og Faders sidste Bud?
Og — endnu vover du som Marsag Skiæbnens Gud
Med dristig Pande al din Uheld at paaskyde!
Kanskee hun er saa svag og vil dig eftergive —
Ja — med dig flygte bort: — Hun elsker — Kierlighed
Hos vores svage Kion for fælden Grændser veed!
Men du — som blev til Mand: — Du bør som Mand
dig vise!

For Dyder — ei for Kraft — bør man den Deel meest prise;
Natur og Skiæbnens Haand dertil størst Gøne gav!
Nu viis Standhaftighed — da Lidenskabers Hav
Med skummend Bølge vil Fornuft og Dyd fuldkaste!
Jeg ikke Kierlighed vil i din Alder laste;
Men — herf den — hvor — den vil — maae El-
skovs Herredom

Fornuftens Throne i vor Siel ei støde om.
Opmuntre dig, min Søn! — skuf vor Forhaabning ikke!
Bliv Medon selv igjen! — Gjør Uheld — til din Lykke!
Brug Wiisdoms Overlæg! — og — Lidenskabers Krig
Ei mere noget tungt for Sielen har i sig. —

Medon.

Mit Hierte er for svagt til dine strenge Lærer;
Ved Urets Følelse, det kun sin Qual formerer.
J Guder! — fører mig! — seer! — hjælper! — staaer
mig bi! —

Kan eders Magt min Siel fra Elskovs Flamme frie?

De

De dog ved eder selv i mig optændte bleve!
 Riv hende fra mit Bryst! — men — Medon ei skal jeve!
 Min Arm har Kraft — veed Dei — til Hiertets trygge Roe!
 Mørkheder evig skal — —

Elisinde.

Døe! men bliv Dyden troe!

Det er kun Livets Maal. Mit Hierte du miskiender
 Udi det Dieblif, da det for dig kun brænder
 I Omheds klar'ste Lys! jeg grusom synes dig;
 Men jeg det ikkun er imod det Indre Mig
 Af Pligt og redlig Hu. Mit moderlige Hierte
 Seer — føler — deler hver en Grad udaf din Smerte.
 Jeg lider meer end du! — Hvor gierne for dig, Søn,
 Min sidste Draabe Blod jeg vilde give hen!
 Selv bede Himmelen om Kummer, Kors og Plage,
 For kun at skaffe dig de lykkeligste Dage!
 Dog — høres Dydens Raab, min Kummer tier still';
 Jeg kan see paa din Død, naar Dyden det saa vil.
 En adel Død er meer end Liv foruden Vre:
 Dog sand Philosophie hver Skiæbne stolt maae bære.
 Vær kiel! — kun nedrig Siel ved Pinen taber Mod!
 Hvad vælger du? — Tael reent! —

Medon.

Dit Værd! — og Dydens Lod!
 Jeg veed ei, hvad for Aand — hvad Magt hvert Ord
 opliver;
 Men — ved din Tale jeg som reent forandret bliver;
 Mit

Mit Hierte føler stolt hvordan det handle bør!
Guddommens Stemme liig — dit Ord dets Bedring gjør!
Opbaagnet som af Drøm sig dine Grunde hester
Med Styrke til min Siel, og gi'er den nye Kræfter!
O Moder! — for du gav kun Livet til din Søn!
Nu gi'er du ham hans Rang, hans Død og Værd igien.
Jeg føler ædel Jld, min Barm med Mod opløse,
Jeg vil Athen, mig selv, og Philaide sige.
Ei hendes Billede kan slettes af min Siel;
Men jeg ei hindre vil et Vaand til Landets Vel.
Jeg med min Kierlighed vil sige til Verdens Ende,
Hvor den som Solen skal i eensom Lue brænde.
Min Siel samtykker i den store Codri Valg;
Han er kun hende værd — han — hende have skal!
For Konge — Fødeland ei Livet agtet bliver;
Jeg større Offer gjør — jeg Philaide giver —
Alt hvad som var mig kiert. — —

Elisinde.

See — Theseus! — See hans Mod!
Athenens Ere, Roes, min Stolthed, og dit Blod!
Omfavn mig Søn! — min Qual er stor dig at undvære;
Men Lykken selv af mig maae du undsige lære; —
Hvad vi meest statter høit! — Lev heldig — langt fra mig!

Medon.

Endnu tilsidst en Bøn mit Hierte gjør til dig!

End eengang lad mig see den elskte Philaide!
 Og da — naar dette Jeg sin sidste Rest maae yde;
 Lad det som udaf Sorg og Kummer bli'er igien —
 Lad Medons Afke til sin Elskte bringes hen!
 Med Taarer vød mit Støv! — da først — min Mand —
 min Skygge

Forsonet skal fra dig og Philaide vige.
 Vær sikker paa din Søn! — For Solen hist gaær ned
 Jeg har for sidste gang Athenens Mure seet!
 Men sidste Afsked maae mig hendes Læber sige.

Elisinde.

Gjør Svaghed kun da ei dit ædle Forsæt svige?
 Troer du dig Styrke nok den Afsked at udstaae?
 For hindrede jeg selv, at du ei hende saae; —
 Nu viis dig da som Mand! — hun veed det at du lever;
 Hun græder: — hendes Barm mod Skiæbnens Bud sig
 hæver; —
 Men hun er Codri Brud. — jeg venter hende her!
 Du græder! — vær min Søn! — Aldt kommer hun os
 nær! —
 Flye! — om dig mangler Kraft; nu maae du staalfast lade!

Medon.

Ei Taarer muelig er ved Piners hoiste Grade!
 O Dyd! — ved dette Syn — hærð hvad som hærðes kan!
 Min Svagheds sidste Rest; tilgiv — o Fødeland!

Elgiv om Hiertets Mod ved sin Beslutning banker!
Og — at det dobbelt stærkt qvælt udi Sukke banker!
Om Taarer vælde op, lad dem ei bryde frem,
Og Diets drovnte Glands min Elske vise dem!
Det beste Hierte de kun vilde meer bedrove:
Nei — ei min Svaghed skal dig Sielen-Styrke røve!
Til egen Lykkes Tærv ei Medon elsket har!
Mit Liv var intet værd, kun dit mig dyrebar!

Elisinde.

Kort, Sielen seer det Mod, som gjør mit Die græde;
Det sælger Taarer, deelt imellem Sorg og Glæde.

Andet Optrin.

Philaide. Elisinde. Medon.

Philaide.

O Guder! — hørte J dog Philaides Bøn!
O Medon! — Det er dig — dig selv — jeg seer igien!
O du Betsignede blant Livets Dieblikke,
I hvilken jeg dig seer — min Glæde — Liv — og Lykke!
Dit elskte Minde ei udaf mit Hierte var,
Eksont Tanken om din Død os alle martret har.
Jeg saae i Guderne kun Væsner, som mig røv'de
Af vreed Hu den, hvorfor jeg her i Verden lev'de.
Du lever! — klarere er mig aldt Solens Skin;
Og Glæden straaler Lys ned i mit mørke Sind.

Fra

Fra nu af, Guder, J med langt Liv mig belønne!
 Fra nu af Eng og Mark mig bliver dobbelt skønne;
 Min Medons Kierlighed vil giøre Vaar og Høst,
 Og hoer nykommen Dag for mig til Livets Lyst.
 Hvor meget — du det veed — (til Elifinde) har jeg og
 maattet lide?

(til Medon) Selv Elifinde har forgiøves søgt at stride!
 (til Elifinde) Har du ham det ei sagt? — men — du ei
 svarer: — Gud!

Du græder! — Markheds Sky — ny Kummer vælber ud!
 Af Medon! — hvilkken Gram! — hvad væder dine Kinder?
 J Guder! — Stole-Sorg ned af hans Dine rinder! —

Medon.

Glad er jeg, som dig fik endnu engang at see!
 Du elsker mig! — Alt nok! — Nu kan jeg rolig døe.
 Pligt, Dyd og Himmel selv vor Skilsmis atter byde;
 Skiont Hierterne ei vil, vi diffes Lov bor lyde.
 J Dydens Eiendom og Glands her paa vor Jord
 Kun ene Menneskets Lyksalighed beroer;
 Men saadan Lykke selv her tidt bli'er Livets Qvide,
 Hvor store Hierter er fordømt meest Qval at lide.
 Alcide og Philoet og Theseus selv jo har
 Tidt prøvet Skiæbnen dem imod i alting var.
 Bestandig tumlende af en i anden Fare;
 De Uheld, hvor de kom, med sig i Verden bare?
 Men de for ædel Dyd i nedrig Lykkes Sted
 Sandt paa Olympen dem meer værdig Løn bereed.

Vi og i Skiæbnens Nag er' tounge os at boie,
Dg ved vor Elskoes Dval selv Dyden at ophøie.
J bedre Klimat vi igien os tresse maae;
Selv Himlen hielpe dig vor Afsteed overstaae!
Jeg følger Dydens Bud, min Pligt, mit Kald, min Ere;
En fremmed Jordplet skal din Medons Urne bære.
Jeg aldrig mere dig i Syne komme vil:
Fra dette Dieblif du Codrus horer til!
Hans høie Værd jeg gi'er, hoed og min Siel maae lide,
Mit Haab — min Eiendom — dig elskte Philaide!
Men, naar du i Athen udraabes Konge-Brud;
Det gyldne Diadem din Pande smykker ud;
Naar du i blendend' Pomp, som Konger tidt forfører,
Ved Folkets Frydestrig med Dronning-Sceptret klorer;
Naar du bli'er Purprets Glands i høiste Middag vaer:
Da glem — o glem ei reent dig Medon elsket har!
Siig, Medon mig sig selv har villet foredrage:
For Fodeland og Pligt han gjorde sine Dage —
Sit Liv til Bitterhed; — drak Skiæbnens Galde-Drik,
Dg i Landslygtighed for elsket Siensstand gif.
Tsi til: — Ei Yngling var i Følsomhed hans Lige;
Svæv udi sagte Roe! — Uheldig fiere Skygge!
Hviil sødt, Uheldige — udi din mørke Boe!
Hviil sødt, Uheldige — til Løn for Guldskabs Troe!
Tag disse Taarer hen, jeg helliger dit Minde!

Philaide.

Hvordan vel Medons Røst med Medons Siel forbinde?

Liig Lykken grusom du vil mine Arme flye,
 Da Himmel og Natur ved dig mig syntes ny!
 O Eigerhjertede! — Tænk paa forlobne Dage,
 Paa vor Lykfsalighed og paa din Eed tilbage!
 Du lever — Medon da! — men — ikke meer for mig!
 Du lever: — og jeg skal som afdød sørge dig?
 Du taler om din Troe, om Eed og Pligt og Ære,
 Og vil med frit Forsæt din Elsktes Morder være?
 Om du mig elsker, som du siger: viid — vort Baand
 Er heiligt — Guderne selv gav dig til min Haand!
 Ei Dodeliges Magt os kan igien adstille!
 Hvo for dig leve kan, ei Doden agte ville.

Medon.

Jeg blive — og dig i en andens Arme see?
 Jeg blive — og hver Dag i nye Martrer døe?
 Ei Redning er for mig end langt fra dig at være.
 Da Himlen skiller os, skal du mig kiende lære.
 Mit Liv jeg agter ei; — Dog — Philaide! — Viid:
 Du ei tør skattes meer end Ære, Pligt og Dyd.
 De byde mig at flye — —

Philaide.

og mig ei meer at leve!
 I Guder! — Kan I da mig meer paa Jorden røve.
 O Skiabne! — Grum Tyrann! Hvor længe raser du?
 Har jeg al Uhelds Last ei baaret nok endnu?

Kto af min Barm en Aand, som træt er af at lide,
Og den — forhadte — Jord! — du seirer — —

(hun segner i Elisindes Arme.)

Medon (som kaster sig ned for hendes Fodder.)

Philaide!

Elisinde.

Hvad koster du for Dval — bedrøvd' de Kierlighed!
Vær standhaft, Søn!

Medon.

Hun doer; — Ak — Gud! hun segner ned!

Jeg selv min Døds-Dom seer paa hendes gustne Læbe!

Fornuft og Overlag forgieves nu maae stræbe! —

Hvis Hierte kan urørt saa megen Æmhed see?

Ak! — Skæbnen — Medon ei — blev Marsag til din Væe!

Græd ikke! — Hver fældt Taar mig ind til Sielen nager;

Forog ei Dvalens Gråd, som Medons Hierte plager.

Med Glæde købte jeg de Taarer med mit Blod,

Som næsten smeltet har mit længe svæk'de Mod.

O Æmhed! — Siel-Dval! —

Philaide.

Saa skal jeg dig dog miste? —

O Himmel! skal af Sorg mit arme Hierte briske.

Elisinde.

Ulykkelige Par! som Skæbnen har udseet
 At tomme Bredens Kalk af Elskovs Bitterhed;
 O tænk, at det er Taalmodighedens Prøve,
 Hvori selv Guderne vil eders Hierter øve!
 Rejs dig, min Son! din Qual og Elskov bliver vist
 Som Dyd's Exempel i de seenske Tider priist.
 Og du, som Skæbnen har bestemt til Regentinde,
 Lad den fortrængte Dyd ved Thronen Bistand finde,
 Lev for at gøre godt! — Lev til dit Folkets Lyst!
 Og din Bestemmelse udgøre nu din Trost!
 Ved det Tilkommendes Forhaabning Sorgen dæmper;
 Mod Guders høie Raad formastelig ei kæmper.
 O! — slukker ud hver Drift, som martrer eders Siel!
 Flye hastig! — Son! — Betænk! — din Flugt udgør
 dit Vel!

Afskeden alt for tidt til Mismod os forfører;
 Flyer! — hvor hvert Dieblik kun Qualens Grad formerer!
 Jeg seer standhaftig til; selv Taarer negter mig.
 Dog mere end I selv jeg lider inderlig! —

Philaide.

Saa var min Siel bestemt saa megen Qual at lide!

Medon.

En grusom Skæbne vil os fra hinanden slide!

Philaide.

Philaide.

Jeg skal dig ei meer see!

Medon.

Jeg evig slye fra dig!

Dog skal en tidlig Død af Dvalen udfrie mig!

Philaide.

Dg jeg — om Smerten ei mig før vil Livet røbe;
Jeg lover — hellig — jeg — dig ei skal overleve.

Elisinde.

Det er nu Skilsmis-Tid: Snart Codrus ventes her.
Aldt Phorbās hos ham med Drakel-Sproget er.
Jeg saae ham, da han kom. Betsvinger eders Hjerter!
Bed Taarer voxer Dval, — og Klager nære Smertes!

Philaide.

Vor sidste Afskeds Stund dog grusom ei afbryd!

Elisinde.

Jeg byder ham ei slye; men — Skiæbnen og hans Dyd
Gi'er Barsel: det er Tid — —

Medon.

Jeg da min Skiæbne følger!

Jeg staa' over! Mattens Mulm den lyse Dag mig dølger!

Mig Blodet iisner: jeg — ei selv — min Tilstand veed!

Elisinde.

O Guder! staaer ham bie! — Stient ham Standhaftighed!
Min Siel selv bliver soag; kan ikke mere lide.

Medon.

O Tankens største Tab! — Elskværdig Philaide!
Jeg dig forlade maae. — Lev vel — Lev edig vel
Til hist vi sees igien!

Philaide.

O Medon! — o min Siel!
O Guder! — Er J da ved Jammers Sukke doer?

Medon.

Al! hvorfor skulde jeg saa skrekfuldt Syn opleve?

(Elisinde omfavner ham.)

Elisinde.

O elste Søn! — lev vel! — Flugt er her bunden Slag,
Ei Seier uden den. — Til sidste Afsked tag
Den Told, mit Moder-Bryst den tungste Skiæbne yder,
De Laarer for din Sorg, jeg ved din Barm udgyder.
Vil du, min Søn som Helt, til dine Fædre naae,
Saa lad ei nogen dig i Dyder overgaae.
Af Theseus har du lært Tyranners Bold at dæmpe;
Af mig mod eget Blod, og hvad meest elstes — kæmpe.

Ru ved sand Tapperhed i følgebærdigt Liv
Ukiendte høit Begreb om dine Ahner giv.
Bliv ved, som du begyndt; i Dyd søg Roes og Ære;
Som Mester af dig selv søg Seierherre være;
Den ikkun viser Mod og ægte Helte-Siel,
Som mindre leyer sig end som for andres Vel.
I Gud! — staaer ham bie! — hans Ungdoms Aar
- veileder!

O læger selv hans Saar! — De komme dog fra eder!
Han lider kun for Dyd. Skal han ei lønnes her,
Saa givrer, han altid maae findes Lønnen værd!
Langt — langt fra vores Syn, hvor du end hen skal komme,
Vor Bøn skal følge dig! Men — Tiden er alt omme —
Lev vel — o Medon, reis; ei Tid er meer igien!

Medon.

Princessesse, lev da vel!

Philaide.

Jeg døer.

Elisinde.

O! flye min Søn!

Medon.

Jeg flyer, dog et endnu jeg vil af dig begjære:
Du Philaides Trost og Bistand vilde være!

Jeg flyer, det nu er skeet. — Den trodser Sorg og Mod,
Som intet Døstte har, end kun en ædel Død.

(gaaer bort.)

Tredie Optrin.

Elisinde. Philaide.

Elisinde.

Det er da skeet! — — han flyer! — brist Hierte! —
Sorgens Sæde.

O! — kunde eensom jeg min Kummer nu udgræde!
Hvor svart — — hvor tungt det er, at vise standhaft Mod,
Hvor Smerte vælger op til sidste Draabe Blod!

(til Philaide.) Vær fast! Ved Medons Flugt Dyd overvund
det haver!

En større Seiers-Fest sig nu for dig tilkaver,
Hvor Folket samler sig i Templen dig at see.
Der skal — —

Philaide (som paa eensom opmuntrer sig, og løber hen
til den Side, hvorfra Medon er gaaet.)

Hvor blev han af? — — O Medon, see mig døe!

Grusomme, kom igjen! — — O Medon — kom tilbage!
(til Elisinde som holder hende tilbage) O! slip mig! — Slip mig dog! —

Wil du endnu mig plage?

Du holder mig igjen: — Ei — græder for din Son?
Steenhaarde Moders Bryst! — Ja — du skal see mig hen

Som

Som indviet Offer-Dyr til Altrets God bortslæbe! —
Bed Codri Side vil jeg Hiertets Qualer dræbe!
En Dolk — en blodig Dolk — Athenens Folk skal see,
I Templet ende al min Kummer — Sorg — og Vee!

Elisinde.

Hvor rører du min Siel! — O søg at overvinde!
I Dyden ikkun er mod Skiæbnen Trost at finde;
Bed Mismodis Taarer vi kun ledes paa vrang Wei!
Sæt Grændser for din Sorg! — O — see! — Jeg
græder ei. —

Philaide.

Din Mund mig siger, du som Moder ikke græder;
Og Diet af og til dog qvalte Taarer væder.
Hvis du behersker dig, saa Hiertet Laushed byd! —

Elisinde.

O Himmel, fat dig! — Jeg — seer Kongen komme hid.

Fjerde Optrin.

Codrus. Nilcus. Elisinde. Philaide.

Codrus.

(til Philaide.) Princesse! denne Dag var helliget min Glæde;
Den muntre Soel jeg saae af Ostens Skiød optræde

Femte Optrin.

Codrus. Nileus.

Nileus.

Hf Angst jeg nærpe til dig Konge tale kan!
Hvad Uheld truer dig og vores Fødeland?
Hvorledes — Herre! du frivillig vil opsætte
Et Baaud, vi haabede din Kummer skulde lette?
Bestyrkede dig saa Oraklets Gudsdoms-Svar,
Som Phorbas nyligen fra Delphos medbragt har?
Din Drøm mig søøver i et alt for skrekfuldt Minde —

Codrus.

Nileus! skæls ei meer, — Athen skal Seier vinde!
Olympi Guders Raad det love: — Frygt da ei;
Men jeg fortie maae den dertil valgte Vei.
Kanskee selv denne Dag tør meer Oplysning give,
Og Skiæbnens Forhang bort fra vore Dine rive.
Jeg kan nu alt min Drøm meer tydelig forstaae;
Men Sagens Udfald os Fremtiden vise maae.
Jeg veed ei selv hvorved — — dog fast slaaer nu mit Hierte;
Mig Pallas haver hørt: — Jeg naaer hvad jeg begierte.
Athenens Vel og Vee, Nileus, staaer hos mig:
Det er Gudsdommens Svar.

Nileus.

Staaer vores Vel hos dig

at

Athenens

Athenens Brændfer bli'er Lyksalighedens Gæde,
 Hvor Sorger svinde hen. — Men — Konge! vores Glæde
 Tid mørknes, naar vi paa din Pande Sorger see,
 Og tungen Munterhed forraader Hiertets Bee.
 Ukiendte Kummers Nag din ædle Siel maae trykke,
 At du forhaler selv de søde Dieblikke,
 Som skulde — —

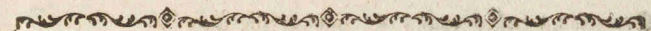
Cobrus.

Har min Ven! ei Tiden kommen er.

Jeg takker Guderne; — min Siel ei lider meer.
 Om jeg og lader svag, og dig at lide synes,
 Mit Bryst dog aander let, og ei det Indre pines,
 Hvor Siel og Aand sig veed i mindste Tanke reen.
 Men — — hvi er ei endnu Artander i Athen?
 Han har mig Stævne sat i Dag ham her at møde.
 Til hans Modtagelse lad alting være rede!
 Jeg vil imidlertid til Pallas Tempel gaae,
 Kanskæe der Guderne ved Altrets Knæfald maae
 Mig Kraft og Siel-Roe og meer Dplysning give.
 Vi Dødelige her paa Livets Hav omdrive
 Med uvis feilsat Fart; igiennem Tidens Nat
 Forielden rigtig veed, hvad Cours vi have sat;
 Paa Gisning seile frem i Mørkets Mulm og Taage,
 Indtil med brudden Stavn paa sidste Skær vi rage.
 Hvor lidt den Haandfuld Nar af vores Liv udgiør
 Mod Evigheders Sum, som have været før

Og blive efter os! Naar vi det ret betænke:
Hvor svage er' de Baand, som os til Jorden lænke!
En kort og ussel Drøm af nogle Snefe Aar
Er Banen, hoorpaa vi til vore Ahner naaer.
Paa denne Skueplads vi nu de Koller spille,
De fordum spille her; hvad de nu foresille
Vi med dem blive skal. Vor Moes kun bli'er igjen; —
Den sande Bises Maal. Alt han opofrer den!
Og Dyden trostlig ham i Livets Grusomheder
Den sikke Fodstie til Udsdelighed leder.

Eredie Optog.

Første Optrin.

Codrus. Nileus.

Codrus.

Din Efterretning mig bestyrter i høi Grad!
Hvorledes? — Selv du saae bort fra Athenens Stad
Den valkre Medon liig en Lands-Forræder flygte?

Nileus.

Ja, Herre, ved hans Flugt jeg fik ham sidst i Sigte
Fra dette Pallads, hvor han hemmelig uddrog.
Med dyb Lungfindighed han Vandre-Staven tog;

Stor

Stor Sorg laae prentet i den aabne Vandes Mine;
 Han syntes ved hvert Skridt som ned i Jorden trine,
 Uvis om selv hvad Wei han skulde fremad gaae;
 Men tidt bedrøvet til Athen tilbage faae.

Codrus.

Han flygter bort, og ei sin bitter Smertes Kilde
 Og Hiertets skjulte Saar har aabenbare vilde!
 Hvad Aarsag, Medon for mit Syn vil skjule sig? —
 Uheldig er min Rang, hvis man kun frygter mig!
 Kan Vensteds Pagt sig da med Sceptreret ei forbinde?
 Er ingen Siel-Fryd paa Thronen at udfinde?
 Min Ven bedrøvet stjer! — — da jeg dog ingen veed
 Mit Hjerter trofsløs lod udi Elendighed.

Nileus.

Jeg langt fra, Herre! seer, did Philaide komme!

Codrus.

Ja hid hun nærmer sig — den Dydige! — den Frommel
 Dyb — dyb Lungstindighed forraader hvert et Trin;
 Hvad mørke Sorger maae omspænde hendes Sind!
 Ak — see — hvor Smerten sig paa hendes Ansigt maler!
 Hun synes græde — og — med sig allene taler.
 Endnu hun os ei seer;

Andet

Andet Dyrtrin.

Codrus. Nileus. Philaide.

Philaide (i dybe Tanker.)

Paa dette Sted det var,
Hvor jeg ham sidste gang i Livet skuet har!

O Medon — — Herr', tilgiv! — —

(Bliver Codrus vaer, forstrekkes og vil gaae tilbage.)

Codrus.

Du fra mit Syn bortiler,
Eaasnaart du siner mig! Princes! — hvad Smertens Piler
Med skiult Qual saaret har dit for opromte Sind?

Lar jeg som Ven ei see i dette Hierte ind.

Vist af Rysgierrighed jeg ei derind vil fige;

Men: — Hvorfor søger du hvert Spørsmaal at undvige?

Blev jeg Fortrolighed som Konge ikke værd,

Saa viid: din beste Ven med dig nu taler her!

Hvi vil saa ædel Siel sig længere forstikke?

Hvad Codrus siges — det — erfarer Kongen ikke.

Med Klager og de høit opspendte Elsk'ers Sprog

Til Omhed jeg dig ei vil røre; men har dog

Ret til Fortrolighed. Om Kierlighed og tænder

Ei lige Jid hos dig, som i mit Hierte brænder;

Du ikke er i Stand at kunne elske mig:

Jeg dette æsker dog som Venstabs Tegn af dig.

Jeg før saae Taarer ned af dine Dine rinde;

Dig qvæler stille Gram; ja ogsaa Elisinde

Den

Den føder i sin Barm. Dens Marsag jeg ei veed:
 Men — sig mig samme med frie Siels Oprigtighed.
 Du kan foruden Frygt mig Kilden aabnbare,
 Hvis jeg den høve kan, skal den ei længe vare.
 Sid — det stod i min Magt at glæde hver og een! — —
 Men — — Medon — Medon slyer med Kummer fra Aften!

Philaide.

Herr'! Medons Flugt — — Forlad! — — Af — —
 Lør jeg den vel sig?

Codrus.

Du græder, Taarer tidt skiult Hjertes Mening soige!
 Bliv ved!

Philaide.

Tilgis, Herr'! om mit Ord bedrøber dig!
 Forlad, du vil det saa! — Af! — Medon — elsker mig!
 (hun kaster sig for Codri Fødder.)

Forlad! — Læg Skylden til Bestemmelse og Skiæbne,
 Som selv mod vor Fornuft har villet sig bevæbne!
 Aldt længe jeg det dig at aabnbare søgt;
 Men blev holdt derfra ved kanskee utidig Frygt.
 Vor spæde Barndoms Tid os kælne Navne lærte,
 Hvorved uvidende vi falsom Gnister nært
 Af Elskov, som for snart blev uudsluklig Ild — —

Codrus.

Du elsker ham? Han dig? — og begge tie still!

Hvor

Hvorfor tillob du Haab den første Rod at tage,
Og ved din Elskovs Drom saa tidt mig at bedrage?
Staae op, Princesse! troe, din Tilstand rører mig;
Min Attraae ikkun er at see dig lykkelig.
Ei Todri Herredom maae volde nogen Smerte;
Langt mindre vorde Last for Philaides Hierte,
For elsked, folsom Siel. Dog — bliv nu ikkun ved,
Og sig: Hvad kunde vel ved valgt Landflygtighed
Den unge Medon fra Athenens Grændser tvinge?

Philaide.

For dig ei om din Brud, og mig om Kronen bringe.
Af Edelmød han slyer, og styrter sig i Rød
For mislykt Elskovs Qual at ende ved sin Død.
Tilgiv, o Herre — — da mig Smerten overvælder,
At her mit Die for hans Minde Taare sælder;
Men han alt borte af Athenens Grændser er,
Og aldrig kan og vil din Røe forstyrre meer.
Jeg faaer ham ei meer see. — Mit Hierte dybt | dig ærer!
Om dette ei endnu de Flammer hos sig nærer
Dit Værd fortienet — saa — o Herre! — ynk du mig! —
Og yd din Brede ei paa en Ulykkelig!
Mit Uheld kun har Skyld: — For Lidenskabers Hede
Saa fielden Hierterne veed selv at giøre Reede;
Men alle af Natur ved en os ukjendt Magt
Blev Elskovs Herredom og Scepter underlagt.
Ved Vitssdoms Hiely man vel dens Tyrannie kan dæmpe,
Men ikke sammes Ild i Sielen reent bekæmpe.

Dens Drift ei agter Liv, og Farer, Kamp og Strid;
 Men giver efter for Roes, Ære, Pligt og Dyd.
 Af! — Medon elskte mig, men endnu meer sin Ære!
 Han fulgte Moders Raad. Af-Troestab mod dig, Herre!
 Han flygter fra Athen.

Codrus (til Nilens.)

Stræb ham igien at naae!

Jil! — lad Drabanterne paa alle Veie gaae
 Mens jeg endnu har Magt en lykkelig at giøre.
 Lov den Belønning, som ham kan tilbage føre!

(Nilens gaaer bort.)

Tak være Guderne mig Evnen ei til Straf
 Men med den Villien og at lønne Dyden gav!
 Her sees sand Sielens-Mod i begge Rion at vaane:
 Selv Elifinde vil ei Medons Elskov skaane!
 Den hulde Yngling flyer, og lader mig igien
 Den Skat, for hvilken han har alting offret hen!
 O naar en Undersaat mig det Exempel giver:
 Hvad vel for Konge-Dyd da meer tilbage bliver?
 Naar Magten ikke selv til Troestabs Løn kan naae:
 Hvor langt maae en Monark da ei tilbage staae?
 Jeg foler dette dybt: — Men — derved ædel Jver,
 At ligne Medons Mod, hver Sielens-Kraft opliver.
 Kun ved Stormodighed bli'er Konger Throner værd;
 Ved den de høiere end Folke-Klassen er.

Tredie

Tredie Optrin.

Philaide. Codrus. Elifinde.

Codrus (til Elifinde.)

Nærm dig, Princesse! jeg har Ret mig at beklage:
Din Konge har du søgt sin beste Ven at tage,
Da du vor Medon bød at flygte fra Athen.
Bed Kamp og Farer bli'er vel Hierter haard som Steen,
Men du os Prover ved din viste Strengthed giver,
At store Sielen tidt selv Dyden overdriver.

Bed overspendt Begreb om ædel Hsihed's Mod
Og Selvfornegetelse du glemte eget Blod;
Men — aldrig dybere mit Hierte kunde saare,
End ved en Lødske/Drik udprest af Kummer's Taare,
Og Lykke — skrekfuld Frugt af Undersaattes Qual.
Nei — aldrig Mindste for min Skyld bedroves skal!
Og — hvilken Undersaat? — Hvad Samling udaf Dyder?
Hvad Moder! — Hvilken Sen! — Hvad Smerter's
Grad han lider! — —

Men — sig Princesse! Har dit Indre ikke blodt? —
Og leed du ei med den, du har til Verden født?
Mig har din Medon's Qual til Sielen maattet røre.
Jeg takker Himlen mig til Middel vilde giøre
Endnu paa denne Dag at skaffe ham igien.

(til Philaide.) Han vord din Elskov's Trøst! — du Medon's
Dyders Lon.

Elisinde.

Kan vel Stormodighed hos Guder høi're stige?

Philaide.

O Konge! — denne Jord har aldrig seet din Lige!
Henrykt min Tunge ei nok Talemaader veed,
At male levende min Siels Taknemlighed.

(Hun vil kaste sig for hans Fodder, men han tillader det ikke.)

O! er det mueligt? Guddomm'lig Konge, Herre!
Forvirr't jeg neppe tør mit Syn op til dig bære —
Mit Hierte er for svagt, — for rørt, — for omspendt — til
At det kan yttre halv hvad det dig sige vil.

Jeg kan ei tale — nei! — Hvorfore kan jeg ikke,
Liig Medon, offre op, Liv, Belfard, Roe og Lykke,
For Konge, som ved Dyd al Magt langt overgaaer!
Ak! — Hvorfor denne Arm saa lidet da formaaer,
At Sceners Styrke ei vil Sielens Jdræt svare!
Her — dette Bryst som Skjold dig vilde da bevare;
Og glad jeg vilde til min Konges Redning doe.
Mig Frydens Overvægt gjør næsten svimlende;
Beundring i min Aand en dobbelt Jld optænder,
Hvis Luert kun for dig og Elskovs Gienstand brænder.

Elisinde.

Jeg, Konge! ved alt det, mit Die for sig seer,
Din Dyd, din Helte-Aand, ei overrastes meer!
Hver Dag af dine Aar os nye Straaler viser;
Hver Dag du høiere blant ædle Konger lyser.

De

De store Guder — da — de Codrus — sendte dig
Guldkommenhedens Maal ei forbeholdte sig.
Dem lig paa Jordens Kredts du Salighed udbreder;
Din Siel med adel Lyst af andres Glæde føder;
Dg ammer Velstand op saavidt din Kraft kun naaer. —
En sielden Gave kun de sieldne Konger faaer.

Codrus.

Vær lykkelig, fornoit, og Himlen Ere giver,
Bed hvis Indsydelse — jeg Svage — Middel bliver
Eil at udføre hvad hist længst besluttet var.

Fjerde Optritt.

Elisinde. Philaide. Codrus. Nileus.

Nileus.

Paa alle Veie man alt Budskab udsendt har,
Nt hendte Medon ind. Jeg saae Artander, Herre!
Dit Pallads nærme sig. Hans Følge synes være
Meer end sædvanlig stort —

Codrus.

Han komme — da som Ven;
Hvo kun begierer Fred, af mig skal have den!

Elisinde.

Kom, Philaide! Kom! — Vi Guderne vil bede,
De alt til Kongens Vel og Landets Gavn vil lede.

(Elisinde og Philaide gaac bort.)

Femte Optrin.

Codrus. Nileus.

Nileus.

Stolt, Herre! er den Krands, i Dag din Tinding bær,
Da du opoffrer alt, hvad du meest haver tier.

Codrus.

Ved indre Siele-Kamp Fornuft vel vinder Seier,
At Grunde Hiertets Drift og Attraae overbeier;
Men troe: Berømmelse, som Dyders Lon og Trost
Opriver Saaret kun i et ny læget Bryst.
Opirr derfor ved Noes ei Følelse og Smerte;
Og tael mig ei om Tab, som quæler dette Hierte! —
Kun Himlen være Lov! — Den er mig ikke vred,
Da den endnu engang vil unde Leilighed,
For mine Dages Tal paa Jorden rundne ere,
Til ædle Menneskers Husvælelse at være.
Men — jeg Artander seer: Nileus, følg du mig,
Lad os ham møde.

Nileus.

Bliv! han herhid nærmer sig.

Siette

Siette Dyrtrin.

Codrus. Nileus. Artander. Licas.

Følge af Dorier.

Artander.

Jeg takker Skiæbnen, som i Dag mit Dnske hører,
Dg mig udsont til dig, Athenens Konge, fører!
Din sidste Seier har gjort Doris kied af Krig,
Dg Venstabs Olive-Green herhid ledsager mig.

Codrus.

Artander! — Seiern selv nødvendig føder Klager! —
Jeg og mit Folk i Dag med Glæde dig modtager,
Da du som Venstabs Bud bekræfte vil den Fred,
Som vi i Slaget selv at gibe var bereed.
Vi Brødre ere jo: — Vi vil som Brødre leve,
Dg ei vor Arvedeel os selv indbyrdes rove.
Athenens Mure nu hver Dorier agte kan,
I tryk Fortrolighed som eget Fødeland.
Glad Hyrden nu sin Hiord til sikker Græsgang leder;
Den stille Landmand sig af sit Arbeide føder;
Ei Skoven stralder meer af lange Jammerstrig;
Dg et Ilissus sees opfyldt med Mord og Liig.

Artander.

Med dig allene jeg om Freden onstke tale.

Codrus.

Milens, lad os her!

Artander (sagte til Nicas.)

Nu ingen maae forhale;
Men bryder hastig løs! — Alt lykkes hidindtil!
Siv vel paa alting Agt! (hoit) Vi ene være vil!
Gaae med de andre bort!

Codrus.

Tæet nu! os ingen hører!

Artander.

Det synes Guders Magt i Dag min Fod selv fører,
Da Doriers Jvæts Maal vi i Athenen naaer,
Og jeg, o Codrus! dig i Centrum tale faaer.
Du af Erfarenhed best Krigens Lykke kiender;
Du veed hvor snart den sig fra een til anden vender;
Hvor den ustadig er. — Sidst den min Hær forlod,
Sig vise for Athen: — Dog — Stromme udaf Blod
De tørre Agre saaes fra begge Sider dunge.
En lang're Krig kan let os den tilbage bringe.
Da derfor Fredens Bund saa godt som sluttet er,
Din Væe vinder ved den Tidspunkt, som det skeer.
Jkkun en ringe Ting her ved min Mund erklærer
Mit Folk til Venkabs Segl, at det af dig begierer —
Og — jeg forlanger det! — Du kan det let tilstaae,
Og selv mod varig Fred for intet agte maae.

Athenen

Athenen er det lidt, men Doris meget vinder.
Det bedre er eens Blod til manges Velfærd vinder,
End som paa ny igien at tænde Krigens Brand.
Jeg veed — du Konge! — os det ikke nægte kan!
Hvad er en Enkelt mod det Heele at betragte?
Hvad vel en Undersaat imod et Folk at agte?
I Kareladning, som aftapper noget Blod,
Lidt findes Lægedom. Den usse Undersaat,
Det Liv jeg ætter her, hvorved du Roe kan vinde,
Er intet i din Stat: — en svag — elendig Kvinde —

Codrus.

Hvad siger du? — Hvis Blod? Din Hon opfyldes skal,
Hvis Doriern paa mit Liv bestemmer kun sit Valg.
Jeg til Athenens Vel det gierne offre vilde;
Men aldrig Undersaat sit Blod for mig skal spille.
De store Guder's Raad mig dem har anfortroet;
Men ei usiraffet jeg tør yde deres Blod;
De blev ei skabt for mig, men jeg for dem at tiene;
Bed Magt Betrængte Børn og Tilflugt at forlene;
Dg skiont Retferdighed ei stikker ind sit Sverd,
Jeg Folkets Konge, men ei Folkets Boddel er.
Tro ei, at Himlens Hevn deroppe stedse hoiler,
Fordi at Guderne med brede Torden-Riler
Ei straxen træffer os. Af Fyrster fordrer den,
Hver Undersaattes Blod og Roe og Fred igien.
Den mindste Trængtes Suk de høie Guder høre:
Hos dem tidt Slaven meer end som Monarker ere.

Artander! Hine Ret gi'er Vre eller Skam.
 Tyrannen føler det og Angst omspender ham.

Artander.

Mit Folk forlanger Blod; — Jeg er kun Folkets Stemme;
 Siig! om Athenen vil til Offer sig beqvemme?

Codrus.

Du ætter Tyrannie! — Men — frem for alting — tael! —
 Nævn den Forhadte, som Freds-Offer være skal!
 Hvis han er skyldig — vel — for den begangne Brode
 Han overlades skal dit Folks fortiente Bredde;
 Med Smerte gjør jeg det, da Hjertet ønskede,
 At aldrig Undersaat ved Bødlen maatte doe.
 Dog, naar Natur og Pligt Frikiendelse forbyde,
 Maae-Siele-Ømhed ei mod Lov og Orden stride;
 Og naar Misgiernings-Mand til Døds-Straf moden er,
 Bli'er den ham skaaner, selv Foragt af alle værd.
 Saa tidt forhaler Zevs sin Hevn og Skreffens Domme,
 Til de i samled Cum paa Daarens Hoved komme.

Artander.

Du veed, at Theseus Blod, fra allerældste Tid,
 Selv i Thimotes Liv, opvakte megen Strid
 Og Trængsel Doriers Folk. En Rest af denne Stamme
 End lever i Athen; — Mit Folk forlanger samme
 Til Fredens Offer, hvis vort Forbund være skal.
 Saaledes Krig og Fred staaer Codrus i dit Valg!
 Skal

Skal læng're ubis Krig Athenens Mark fortære,
Maae samme — Konge! — paa din Regning skrevet være!
Hvis du saa let en Dei til Rigers Nolighed
Ei villig vælger, du — ei onsker nogen Fred.
Lad det forlangte Blod ved Rettens Middel flyde:
Vi tegne evig Fred, og dig vort Venfkab byde.
Dog — hvis af Fromheds Land du flyer at spille Blod,
Saa overlad det mig, jeg haver større Mod;
Som Hostens Halm de skal for mine Hug nedsegne,
Og Zevs vil derfor ei strax lade Lynild regne.
Han hviler paa Olymp, og findes ei saa nær.
Derfor vi Menneſter i Klaffer afdeelt er,
At den meeft Viſe ſkal den Svagere regiere;
Den ſidſte, ſkabt for mig, maae mig at lyſtre lære:
Hos ham jeg gielder Zevs! — Nu kan du vælge ud;
Hvis du dem redde vil, er det vor Stillſtands Brud.
Vær ei for ſikker paa den ſidſt opnaaede Seier.
Brug Magt at redde dig, imens du ſamme eier.
Folg Venſkabs Raad! — Tacl reent — og din Beſlut-
ning ſig!
Du tier! — Ravn dit Valg! Hvad er det?

Codrus.

Blodig Krig.

Dit Forſlag — grim Tyran — din Tænkemaaede rober!
For Skam og Grufomhed ei Codrus Freden kober:
Rei — Kamp og Sverdets Eg da ſtille dig og mig!
Jeg bløder gierne for en ſaa retſerdig Krig.

Til

Til Mord og Tyrannie kun Codrus Mod ei haser;
 Han Brodres Konge er — men — de er ei hans Slaver.
 Ved Grusomhed han ei vil Roes forhverve sig,
 Og som Uennesske bli'e en Artander liig.
 Dog føler han sig Mod at see sit Blod udrinde,
 Og Guders Lon i Død for Fødeland at finde.
 Hvo Himlen spotte tør, dens Mod ei holder Stand.
 Hvem ikke ærer Jævs, ei elsker Fødeland!
 Troe — Krigens Lykke ei staaer i blind Skiæbnes Hænder;
 Nei, Guders høie Raad fra hiin Olymp den vender;
 Retferdig styrende, gi'er Udfald vore Slag,
 Og understytter kun den fromme Krigers Sag.
 Artander skiæls for dem! — Mit Valg din Land nu kiender;
 Mit Hierte ønskte Fred; — men du af Mord-Lyst brænder.
 Gaae; viis dit Mod! og søg du vores Magt at slaae;
 Døe for dit Fødeland! Jeg vil for mit den naae.

Artander.

Du Krig udvælger da! Usmægtig Konge-Brede;
 Lad ei din Stolthed dig til Feiltrin meer forlede!
 Holdt inde! — Lydighed kun kan formilde mig,
 At jeg dit Liv kanskee af Raade skienker dig.
 Spildt er din Siel-Harm! — den er foruden Vælde;
 Forgieves Klogskab du maae Troløshed udfiælde.
 Dog — sig kun hvad du vil: Kiendt Svagheds Kaserie
 Jeg alt tillade kan. Dog — tøm din Tunge; — thi
 Her i dit Pallads, hvis jeg ikkun vilde vinke
 Dit stolte Hoved saaes til mine Fodder synke.

Men

Men jeg Stormodighed dig, Codrus! vise vil.

Codrus.

O Guder! — hvi tillod i Ulyr være til?
Du Konge-Nabnet bær, og truer Sed at bryde? —

Artander.

Her spørges ei om Sed, men — Pligten, at adlyde.

Codrus.

Hvad hører jeg for Larm! — Hvad Klirren! — Hvilket
Skrig! (Man hører Baabens Tummel.)

Artander (trækker Kaarden.)

Jeg feirer! Vagt!

Codrus (trækker Kaarden.)

Holdt ind!

Syvende Optrin.

Artander. Codrus. Nileus. Licas. Cleanth.

Følge af Dorier. (Alle med blotte Kaarder.)

Nileus (værgende sig imod Vagten og Licas.)

Forræderie og Evg!

Min

Min Konge, red dig! Flye!

(Han bliver gjort vaabenløs.)

Codrus.

Tyran!

(Cleantyl falder ham i Armene, og gjør ham vaabenløs.)

Artander.

Det er forgieves;

I Lænkerne ikkun med Svagheds Vaaben stræbes!

Vent, stolte Fiende, nu kun din visse Død!

Cleantyl! er alting, som jeg det bestilte, skeed?

Veed nu Athenens Folk hvem som er deres Herre?

Cleantyl.

Kun nogle faa forstod' endnu tilbage ere;

Den Hob, som med dig strax til Følgeskab inddrog,

Behiorted' Portene i største Hast indtog,

Og bante Veien for de nær tilrykte Tropper.

Din Hær alt Stræderne paa alle Sider stopper,

Og Atheniensern', som indseer din Overmagt,

I lydig Rolighed og Orden alt er bragt.

Artander (til Codrus.)

Hvor bliver nu din Trods? Ei dine Gader iler!

Mon snart, Athen til Hielp, ei regner Torden-Riser?

Læg dem i Kieder! — og — af disse følgfom lær,

At glemme, hvem du var, og huske — hvem du er.

(Codrus og Milens legges i Lænker.)

Codrus.

Codrus.

Jeg Konge bliver, skiont min Haand maade Lænker bære;
De mig langt mere end dig skiændig Seier ære.
Skiont at du Sceptret mig ved List berovet har,
Jeg bliver stedse stolt, alt hvad jeg fordum var.
Men du — en nedrig Træl paa en vanæret Throne.
Kun Lasters Hoide dig til Konge kunde krone.

Artander.

Forvoone! skialver du ei ved din Herres Magt?
Hvad Hielp har dig endnu din roste Fromhed bragt?
Lam Tungen, raader jeg! — Lad rasle dine Lænker!
Lad dem dig lære, at du paa din Frelse tænker!
Veed du din Skiæbne ei? Athen er i mit Nag!
Du er ei Konge meer!

Codrus.

Men — Codrus bli'er jeg dog!

Artander.

Unyttig Trods! man vel tilgibe kan den Svage!

Codrus.

Mit Liv kan du fra mig, men aldrig Dyden tage.

Artander (til Wagten.)

Bogt ham (til Cleanth og Licas) Nu Benner kom, og med alt
udslift Mod
Udrydder hver Rebel! — Ei sparer Mord og Blod!
Athe,

Athenens Guder os til deres Templer lede.
 (til Codrus) Jeg vil dig lade her, om Tordner dem at bede,
 Imens jeg handler og selv Pallas fange vil:
 Thi, skiont Gudinde, hun dog nu mig hører til.
 Godtroenhed man saa omkring ved Næsen leder,
 Forblinder Børn ved Leeg, og Toffede ved Eder.
 (til sit Folge.) Kom, lader Doriers Harm udbrede Krigens Dee!
 Hvad Modstand vove tor, ei blive levende!
 Min Skrek nedførte alt! Athenens Gader strømme
 Med Bække udaf Blod! Kliffus oversvømme
 Sin Strandbred rygende! — og bringe Havets Gud
 Med røde Bænde om min Seier første Bud!

Ottende Optrin.

Codrus. Nileus. Bagt.

Codrus.

Nileus, Skæbnen som mig her i Lænker fører,
 Min Sinds Forfatning ei endnu til Veemod rører.
 Dog, naar jeg mit Athen seer i et Uhyrs Magt,
 De Svage uden Hielp, og dig i Lænker bragt:
 Mit Hjerter lader da frit sine Taarer løbe,
 Og skammer sig ei ved Medlidenskab at røbe.
 Troe! — Undersaatters Død, — og Benneres Qual at see, —
 Mig selv foruden Magt, at lindre deres Dee;
 Det nager dybt min Barm, og fylder den med Smerte:
 Standhaftighed herved blev Tegnet paa steenhaardt Hjerter.
 For

Forbandet den Regent, som Kron' og Scepter bær,
Og ei ved Magtens Brug sit Folkets Skyds-Gud er!
Den Konge straffe Jævs, som Suk og Bon og Laarer
Og Borgers Lidelser ei ind i Sielen saarer!
Dog Ven, forsviø ei reent, Nilens, fat kun Nød;
Athen skal reddes ved en Enkelt's udøst Blod.
Selv Himlen lover det! Vor Skiæbne skal sig vende;
Ved Haabets sidste Gnist den vil os Redning sende.
Nilens, fat dig! — Viis dig nu som Helt og Mand!
Tilgiv — tilgiv din Ven, som dig kun trøste kan!
Al Hiølp fra Himmelen — fra Guderne maae komme! —
Lad dem — lad dem mod mig snart vende deres Domme,
Og redde mit Athen af Sorg og Nød og Trang!
Lev vel! omfavn du mig; kanskee for sidste gang!
Døe som din Codri Ven, hvis Død dit Lod skal blive!
Mit sidste Mandedræt jeg Venstabs Sorg vil give.

Nilens.

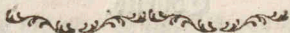
Lev vel, min Konge! — mig forskrekker ingen Nød;
Du Styrke gi'er min Land; glad gaaer jeg til min Død!
Hvis Himlen det saa vil, den let os Hiølp bereder.
Jeg stælver ei for mig! Men — seer jeg dine Kieder,
Saa finder jeg min Land sit Fængsel bryde vil.
Din Last kun trykker mig — —

Codrus.

Jeg føler ei dertil.

Rok, Hiertet bliver frie — — jeg er ei overvunden.
 Vel lænket er min Arm; men Aanden er ubunden.
 Farvel! Jeg Enden snart af al min Kummer seer.
 Athen og jeg nu snart vil ikke quales meer.
 Retfærdig Himlen er: den Dydens ægte Sonner,
 Skiont tidt de prøves haardt, til Slutning dog belønner.
 Den Lastefulde alt for ofte Midler veed
 Ved fielden mislykt Wei af Underfundighed
 Den trængte Dyd, hvis Lys hiin af Natur maae hade,
 Alt bringe i Forderv og i ubodlig Skade;
 Dog Tordneren tilsidst som Dommer viser sig.
 Naar Zevs længst tover, bli'er han meest forskreffelig.
 Artander stælvende Almagten spotte vover;
 Dog — om den hvile søn's, den ei evind'lig sover, —
 Vil vaagne til hans Skrek. Du ham jo forhen saae
 Fordirr't, bestyrret og ved Seier'n skamrød staae.
 Troer du hen kan fornoi't og jeg uheldig være?
 Paa Thronen stælvor han; jeg frie kan Lænker bære.
 Hans Siel er urofuld; i min boer salig Fred;
 Saa stort et Fortrin har en god Samvittighed.
 I Guder! hvad jeg og bestemt er til at lide,
 Beskytter Theseus Blod! — og — redder Philaide!
 Lad eders Bredes Jld kun styrte ned paa een! —
 Tyrannen straf! — tref mig! — og frelser snart Athen!

Fjerde Dytog.

Første Dyttrin.

Elisinde. Philaide.

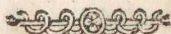
Elisinde.

Kom, det er nu for seent om Guders Hielp at bede!
 Kom, lad os vores Død behierret gaae i Møde!
 Barbarer Vrefrygt for Sielens Riichhed bær;
 Den deres vilde Drift tidt avfuld *) Tomme er.
 Naar ingen Redning sees, jeg af mit Bryst vil osz
 Det Mod, som dig og mig af Trældom skal forlose.
 Indsluttet er vi aldt; de ynkeligste Skrig,
 Jeg horte fra hver Kant. Ophidste Tigre liig
 Jeg Sverm af Krig're saae forfølge, saare, dræbe,
 Og Børn af Mord-Lyst i Forældres Blod omsløbe.
 Zevs tordner ei for os; vi synes reent forladt;
 Selv dette Pallads her med Vagter er besat.
 Jeg saae Athenens Folk — hvem skulde det vel tænke? —
 For Grumhed knæle ned, som smedede deres Kænke.
 Foruden Fører de ei Modstand prove tør,
 Og panisk Skrek dem mod: og vaabenløse gjør.
 Athen, Athen forgaaer! — — Skal jeg det overleve?
 Skal jeg see Slave-Jern min Haand sin Frihed røve?

§ 2

Ret,

*) Jeg veed det Ord avfuld ikke er Dansk, men da jeg intet enkelt Ord veed i det Danske, som udtrykker den Mening, "at indprente Vrefrygt", haaber jeg at et Vaan af mit Lands Sprog ikke af Danske ilde optages?

Nei, doe vil jeg som Helt — betragt vel dette Staal!
 Det værges om vor Roes; skal ende Sorg og Qual.

(Hun trækker en Dolk ud.)

Hvis en forvoven Haand os røre tør — skal dette
 Først dig og siden mig af Lønters Skiændsel redde.

Philaide.

Ja, aabent er mit Bryst. Brug Staalet, mens du Magt
 End haver, før det dig af Haanden bliver bragt.

O Medon, lev da vel! — — de sidste Dieblikke
 Jeg aander er for dig. — — O Euder, send ham ikke
 Tilbage til Athen, før han det frelse kan!

Han lev', at hevne mig, sin Konge og sit Land.
 Jeg frygter ei min Død, men jeg skyer Medons Smerte;
 Naar jeg er død, endnu jeg lever i hans Hierte:

Og naar han da engang, sin hoieste Stamme liig,
 Som laurbærkronet Helt ved glade Frydeskrig
 Mit Gravsted gaaer forbi; da vil for Philaide
 Vist af Medlidenshed den Edles Taarer syde.

Jeg forud føler det, at naar han triner til
 Mit Stov, mit visne Leg, sig mod ham røre vil.
 Den Jord, mig skuler, skal min Elsktes Taarer sanke,
 Naar han i Skumringen vil til min Grav henvaanke.
 Meer ønsker ei min Stel — — og — du min Trost i Nød!
 Farvel, omfavn mig, og, — brug Staalet til min Død.

Elisinde.

Endnu er det ei Tid — — Vent Skiæbnen, som skal komme.
 Det Middel (viser Dolken) sikkert er, naar Haabet reent er omme.

Udi et Dieblig tidt Himlen meget giør;
Vi Lov og Orden ei forsættlig bryde bør;
Den vrede's, naar vi ei paa sammes Veie vente.
Troe ei min Hensigt er dig Feighed at indprente.
Saalænge Dyden kan, den bærer stolt sin Rod:
Tidt er dens største Lon en ædel tidlig Død.
Dog Overtælle for hastig vil den møde;
Ei Fordom og Affekt maae Sielens Kræfter lede.
Vær standhaft! — uden Frygt! Stoel sikkert paa mit Mod.
Jeg lever! — — Aldrig Skam vanærrte Theseus Blod!
Kanssee Tyrannen gi'er os Døden, som vi søgte,
Og da vi intet har af al hans Magt at frygte.

Philaide.

Jeg horer en vild Støi; Artander vist er nær —

Andet Optrin.

Artander. Cleanth. Elisinde. Philaide.
Følge af Dorier.

Artander.

Her da den sidste Rest af Theseus Stamme er.
Lad Codrus komme hid, at han dem kan beklage.
(til Bagten) Læg dem i Jern!

Elisinde.

Viig bort! Jeg Slave-Lænker drage?
E 3 Tyran!

Tyran! Und Døden os, men ikke Slaverie!

Artander.

Dit Onske er bønhort! lad dem kun være frie;
 Saa svage Hænder kan en Krieger let foragte,
 Desuden Døden, som de Stolte eftertragte,
 Dem snart forløse skal. Vi vil da faae at see,
 Om Prælerie og Trods ei skialver ved at doe.

Elisinde.

Troe ei du skrekker mig; du selv, du selv skal bæve!
 Jeg seer aldt Himlen fuld med Rædsels Ubeir svæve!
 Ei Hevnens Lynild langt meer fra dig være maae.

Artander.

Jeg meget vissere din Døds Dom dig kan spaae.
 Zevs maae, hvis han det kan, dig Rednings-Vei udfinde.
 Hvad vil du mod min Magt, du skrobelige Qvinde?
 Du trodser! Hvad kan du?

Elisinde.

Foragte dig og doe!

Tredie Optrin.

Artander. Elisinde. Codrus. Philaide.
 Cleanth. Følge af Dorier.

Artander.

Erin hid, hvad du har tier, for sidste Gang at see.

Kan

Kan dette Syn endnu din Stolthed ikke tvinge,
Og dig til Ydmyghed imod din Herre bringe?
See, dine Venner her! Dig syntes deres Død
For høi Priis, dig derved at kiøbe Lande-Fred.
Nu kan i Døden du dem ogsaa Selskab giøre.

Codrus.

Bed dine Trudsler du mig troer i Skrek at føre?
Spar dem — thi hvo sin Død behierter møde kan,
Den frygter ingen Qual, og mindre dig — Tyran!
Jeg er bereed min Død standhaftig at udholde;
(til Philaide.) Dog dine Laarer mig dyb Siel-Nag forvolde.
Den Deel, dig moder, — hvad Athenen forestaaer,
Princessse! dette kun gjør Dødens Stund mig haard.
Jeg elskte dig! — Du veed, med Smerte uden Lige,
For mere ædel Drift min Flamme maatte vige.
Min Jdræt ifkun var dig lykkelig at see:
Og Skiæbnen denne Trost mig trådsk misundede.
Jeg seer din Smertes Grad; hor — rasle mine Lænker;
Dog Himlen mig frit Mod i Brystet endnu skienker,
Jeg næsten vis er paa, min Død dig frelse skal.
Tyran! hvi tøver du?

Artander (til Cleanth)

Bereder da hans Qual!
Jeg længes nu at see, om intet ham kan strekke,
Og Dødens Nærhed Frygt udi hans Siel opvække.
Dog Licas nærmer sig.

Fjerde Optrin.

Artander. Codrus. Elifinde. Philaide.

Cleanth. Licas. Medon, (i Rieder.)

Følge af Dorier.

Licas.

Her, denne Ungling nær
Ved Stadens Porte af din Vagt optagen er,
Som de for Tiende snart paa Dragt og Sprog erkjendte.

Elifinde (for sig selv.)

O Søn, til hvilken Tid dig Skiæbnen herhid sendte!

Philaide.

O Guder — hjælp — ved!

Medon.

Grum Skiæbne! haard som Steen!
Er jeg da virkelig tilbage i Athen?
Maae see Artander her og Codrus i hans Lænke?
Er dette ingen Drøm?

Artander.

Holdt op din Siel at krænke!
Du er det! — Ja — du selv! — Jeg kiender dig igjen.
(til Vagten.) Tag Riederne ham af! (til Medon.) Omfavn mig
som din Ven.

Ja

(til Elias og de andre.) Ja — vider! han det var, som sig
stormodig viiste,
Da jeg i sidste Slag var nær mit Liv at miste!
Jeg mig som Fader mod hans Ungdom vise vil.

Elisinde.

O Medon! hvilken Haand du Nedning skylder til!
Blodgierrighed her selv dig ei vil rove Livet! —
Blev da Taknemlighed Tyranner ogsaa giver?

Philaide.

O Medon! du er frie! Mit sidste Mandedræt,
Min Rød, min Lidelse, selv Døden bli'er mig set!

Medon, (som Kiederne ere afdagne.)

Modsatte Tankers Kamp adsplitter dette Hjerte;
Stum er jeg udaf Qual, og følesløs af Smerte.

Artander.

Frygt intet af min Magt; du Livet skienkte mig:
Med Glæde jeg igien din Frihed giver dig.
Vent ikkun videre, at jeg det dig giengielder —

Medon.

Vent ingen Tak! — Din Skienk jeg Grusomhed kun skælder!
Artander! — Jeg er frie; — dog Codrus Lænker bær:
Min Konge qvæler du — mit Folk du Bøddel er;

Du vader frem i Blod, ved Troløshed dig glæder,
Og tænker frelse mig, naar Fødelandet græder.

(Man giver ham Sverdet igien.)

Min Siel er ubestemt endnu i Midlers Balg,
Hvortil — mod hvem det Sverd, jeg strax anvende skal.

Artander.

Goer disse tre nu bort, den dante Dod at lide!

Medon.

Hvad siger du, Barbar? — — Min elskte Philaide?
Min Konge? (til Bagten.) Vagt! Holdt ind!

Codrus (til Medon.)

Jeg uden Sorger dser,
Da jeg i dig min Stats, Athenens Stytte seer.
Lev vel, og elsk dit Land; (Vil gaae bort med Bagten.)

Elisinde (omfavner Medon.)

Lev vel, og hevn du mig!

(Hun vil gaae bort med Codrus.)

Medon.

O Angst! O Bitterhed! — Nei, — jeg vil gaae med dig!
(til Artander.) Tyran! hvi tøver du — og Livet mig at tage?
Jeg hader dig! — Tag alt med dette Sverd tilbage,
(Han kaster ham Sverdet for Fodderne.)
For hellig Ridkierhed det farver ved dit Blod!
Jeg Doden har fortient, at jeg dig leve lod!

Jeg

Jeg følger! — Ingen Magt skal mig fra disse rive!
(til Philaide.) Troe var jeg dig i Liv — troe vil i Død dig blive.
Jeg Jorden let, men jeg ei kan forlade dig.
Princes! End Skiæbnens Haand betids hidførte mig,
At dele med dig Grav! — Det syntes denne ville
I Livet os ifkun, men ei i Døden skille.
Du lev'de ei for mig; jeg kan med dig dog døe.
(til Artander.) Tyran, fuldfør dit Verk!

Artander (efter nogen Taushed.)

Du iler til dit Bee.

Vil din Fordervelse frivillig gaae i Mode,
Og mig til Grusomhed imod din Ungdom node.
Min Magt du trodser — og — jeg ifkun ynker dig.
Din Kierlighed har Skyld. Bliv her og hor nu mig!
Min Redning ved din Haand stormodig jeg betænker:
Foruden eget Liv, jeg et af disses skianker,
Dig til dit frie Valg. — Stig Dommen — hvem skal døe?
Du elsker, ynder og dem arer alle tre.
Den du udkaarer frie og uden Rød skal være. —
Min Godhed du deraf mod dig kan kiende lære.
Jeg gaaer: — Beslut dit Valg! — Af Omhed end dertil
En Times Tanke-Trist jeg dig forunde vil.
Imidlertid Cleanth, bekiendtgjør denne Raade.
Stig Atheniensern', at en Undersaat kan raade
Nu for sin Konges Liv; — og Misfornoiede
Lad deraf Frelses-Haab udi min Mildhed see.

Du

(til Medon.) Du reent forstønet staaer. — — Syn's Gaven
 dig saa ringe,
 At du ei mindste Tak kan over Læben bringe?
 Bliv her og nævn, hvem som skal frelses ved dit Valg.
 Dit Ord bestemmer alt!

(Artaander og Cleanth gaae bort: Licas med Bagten blive i
 Grundten af Theatret staaende.)

Medon.

O Himmel, hvilken Qual!

Femte Optrin.

Cobrus. Medon. Elisinde. Philaide.
 Licas. Bagt.

Elisinde.

Hvad Veie Skiæbnen dog for Mennesket kan føie! —
 O Medon! — Smerters Grad lad Sielens Mod ophøie!
 Jeg kalder dig ei Søn; du er ei mere min.
 Fra dette Dieblis maae Tanke, Hu og Sind
 Kun rettet paa Athen og sammes Frelse være.
 Som Borger maae du alt for Staten glemme lære.
 Vor Føde-Stavn — det Land, som os til Verden bar,
 Kun ene Ret til os, vort Liv og Velsærd har:
 Jeg døer fornøit, naar kun mit sidste Suk fornemmer,
 At Medon ei sig selv, sin Byrd, sin Herkomst glemmer;
 At han erindrer han af Helters Stamme er;
 Med Theseus ædle Blod forener Theseus Værd,
 Og

Og Fædelandets Lærø alt andet foredrager.

O Medon! — See Athen! — Hør Jammer, Hyl og Klager!

Du kan — — o red det snart af dyb Fordervelse!

Du tier? — græder? — Hvad? — Hvad vælger du?

Medon.

At døe!

Død er mit sikre Valg! — den Dækket lader falde,
Og skjuler mig i Mulm mod Skiebne's bittere Galde,
Som mig ei Røe og Raft paa Jorden unde vil.

Dig sidste Rednings-Havn jeg modig iler til!

I Guder! Hvad er da min Synd og Skrekkebrode,
Som reiser eders Hevn? Har Jorden Gudens Brede
Da ingen Lynild meer? — Redstyrter dem paa mig!

Og Jorden til min Grav medliden aabne sig!

I Himle stormer! og — I Elementer brager!

Skrek, Dom, Fortviølelse — med blodig Skygge tager
Sit Sæde i mit Bryst. — Opvælded er mit Blod! —
Forvildet er min Siel! — Redknuset er mit Mod! —

O Skiebne! — — du mig har da end'lig overvundet!
Saa skrekfuld Pine for ei Dødelig har fundet.

Jeg vælge? — Guder! — At! — Jeg Orm — jeg
vælge skal!

Iblant Forbrydelse jeg ikkun haver Valg.

Mig levnes ikkun Valg imellem Last og Smerte;

At synde mod Natur, mod Plichter eller Hierte.

I Guder! — Bliv'er da Dyd af eder saa forsvart?

Codrus.

Codrus.

Etill Medon! — Himlen har skult Udvei kanstee spart?
 Holdt inde! — Last ei det din Indsigt ikke kiender;
 Du har Athenens Vel og Bee i dine Hænder;
 Opfyld din Skiæbnes Bud! — Hvad som Natur og Dyd
 Og Hiertet gjør til Pligt, udi dit Valg adlyd.
 Zevs trindt om Helters Liv tidt Mulm og Mørke drager,
 Og Dodelige her hans Veie ei opdager.
 Du svage Stovets Orm! — du Verktøi af hans Magt;
 Siv Ere den, som dig i Verden haver bragt!
 Han vil, naar det er Tid, igien dig herfra tage.
 Murr ei imod dens Bud, som hører Dydens Klage,
 Og tidt seer Spottes'ns Haan en Tid taalmodig an,
 Da han ved enkelt Bink det alt forandre kan.
 Hvem er du — at du tør hiin Magt til Regnskab kræbe?
 Fortviølelse er Skam, og Medrighed at bæve.
 Vær standhaft! — Troe mig, du Athen snart faaer at see
 Istemme Guders Lov, som dem befriede:
 Jeg veed det; kun mit Blod kan Himlens Harm forsone;
 Og Fred og evig Roes skal Codri Afse krone.
 Din Moder farer vild af Stiels Stormodighed:
 Her Omheds Drift er Dyd! Ved Skiæbnens Diemed
 Jeg blev til Dod bestemt!

Philaide.

Al Kierlighed bli'er Brode,
 Hvis den kan Medons Siel til Svagheds Last forlede!

Opfyld din Pligt! — og til min Smerte ikke see!
 Troer du, at jeg ei og udholde kan at døe?
 Den feige Last sig frn i Modgang ei kan fatte;
 Hvo uden Skyld har lev'd, kan Dødens Angst ei matte.
 Med ingen Svaghed var vor Kierlighed i Strid!
 Jeg elskte dig — men meest — jeg elskte Medons Dyd.
 Viis dig den endnu værd. Lad Løddet paa mig falde;
 Du døende mig skal dig stedse værdig kalde.
 Lev vel, bær Dnk med den, dig elsker inderlig;
 Men vil, at du din Pligt skal foredrage mig.
 Lev vel! — Lad Elfskovs Drift mod Statens Vel ei stride!
 Stolt bli'er jeg ved min Død for Fødeland at lide.
 Skienk det din hele Stiel! — Skienk til Athenen Fred!
 Og kun — en Taare — til — uheldig Kierlighed!

Medon.

O Dyd — som i min Siel Nød, Qual og Kamp formerer:
 Grusomme Skiebne, som mig her i Striden ferer
 Imod mit beste Selv, mod det, jeg elsker meest.
 Gnd Diebliffes Nøe i mit bespendte Bryst!
 Hver adel Drift hos mig en anden modsat møder;
 Og Pligt — Natur — og Dyd mit Hiertes Qualer søder;
 Jeg vil og ikke vil — jeg neppe tænke tør;
 Alt fylder mig med Angst og mig urolig gjør.

Elisinde.

For sig til evig Nat mit matte Die slutter;
 Tyrannen seer mit Blod; jeg nogle faa Minuter

J Genrum ønskede at tale med min Søn.
 (til Codrus.) Tilgiv! (til Licas.) Kan saadant see?

Licas.

Hort vare skal din Søn.
 (til Bagten.) Gøer disse tvende bort!

Codrus (til Ellfinde.)

Uf disse Dieblikke
 Athens Bestemmelse, dens Uheld eller Lykke
 Beständig hanger da! — — Du ved dit Raad maaskee
 Mod Villie virke kan Athens Fordervelse.
 De store Guder mig til Døden ene dømte;
 Og til Blod-Offer for mit Fødeland bestemte.

(Han seer hen til Licas.)

Jeg gierne sagde meer, men end er det ei Tid.
 Lev vel! (gaar bort med en Deel af Bagten.)

Philaide (til Medon.)

Prinds! vind endnu i denne sidste Strid.
 Vælg som en Helt! jeg sner, dog kommer snart tilbage,
 For sidste Afskæed med min beste Ven at tage.
 Saa grusom ved min Død og Skiæbnen synes end;
 Jeg takker Himmelen, som mig forsøder den.
 Jeg var, jeg døer din Brud: Hvad Skienk — hvad
 større Gave
 Vel kunde læng're Liv for mig tilovers have?

Siette

Siette Optrin.

Elisinde. Medon.

(Vies med en Deel af Dagten i Grunden af Theatret.)

Medon.

Hun gaaer: — O Siel-Angst! o Bitterhed! — o Dval!
Hun vil jeg hende til Døds-Offer vælge skal.
O Gud! — Skal vor Jord aldt eders Ligning miste;
Saa ædelt Hierte i dets første Ungdom briste?

Elisinde.

Søn, hør mig rolig ud, og fat dit Mod som Mand!
Du ene til vor Jord min Attraae fæste kan.
Jeg har aldt levet nok; tilfreds kan jeg forlade
En Verden, som mig kun gav Marsag den at hade.
Og — hvad er da vel Død? — Er det saa skrefkeligt
At skilles fra alt Ont? — Hvad er her onskeligt? —
Hvad holder os igien? — Naar gjorde Dyden Lykke? —
Saae man ei altid Last den Gode undertrykke? —
Ei Døden ved sig selv forferde kan vort Mod;
Nei! — Angst og Feighed kun opbruser vores Blod,
Og sætter det i Skrek. — Sorg — Alderdommens Plager
Langt verre Syns-Punkt vor Indbildnings-Kraft opdager!
Kan Forberedelsen gior os Døds-Timen svær;
Den selv — den selv — o Søn! saa tung os ikke er!
Hvis du mig elsker Søn, saa lad din Moder bløde,
Og ved Athenens Haab min sidste Kamp forsøde.

S

Medon.

Medon.

Jeg skulde see dig døe. — Ak! — hvilken grusom Son!
 Nei — det skal aldrig skee, hvis Medon er din Son.
 Død er mit faste Valg, men selv vil jeg den møde;
 Jeg vil for Fødeland og for min Konge bløde;
 Det er det eneste, jeg vælge kan og vil.

Elisinde.

Vor Tid er kostbar Son; hør mig meer rolig til:
 Mit Liv kan Fødeland kun lidet mere nytte;
 Jeg gi'er det villig hen en Codrus at beskytte.
 O Medon! — Kun ved ham Athen kan Frelse see;
 Og med vor Konge hver Forhaabnings Snist maae døe.
 Er Fødeland dig kjer? — kan Edelmød dig røre? —
 Adlyder du din Pligt? — saa lad dit Mod regiere;
 Og viis hvor heit en Siel kan svinge sig ved Dyd!
 Hør Fødelandets Røst! — Mit sidste Raad adlyd!
 Mit Lod er Død — hos dig Natur og Drift maae tie,
 At Codrus leve kan Athenen at befrie.
 Dæmp Svagheds Drift — og sluk din tændte Elfsøvs
 Brand:

Dit Hierte er for stort, at Lidenstaber kan
 Din Pligt som Undersaat og Landets Lærv opveie.
 Alt er her Livets Laan: — men Dyden bli'er vor Sie;
 Den følger med os ned udi den mørke Grav;
 Og Røes betaler os for alt hvad vi bortgav.
 Den vorde til din Trost! — Som Helt søg deri Vre,
 Den blinde Lykkes Skænk stormodig at undvære.

Det

Det er hver Heltes Pligt! — Kan du endnu modstaae?
Kan Wiisdom i din Siel ei Herredomme naae? —
Saa viid Taknemmlighed her høit for Kongen taler,
Dg dig dit Giøre-Maal som Skyldighed befaler:
Knap han din Flugt fornam, før han som virksom Ven
Udsendte hastig Bud at hente dig igien.
Din Konge — Herskere — sit Liv — sin Lyst og Glæde —
Sin Philaide selv har vildet dig astræde.
Han Æmhed overvandt og hende skienkte dig.
Nu Medon — stræb ved Dyd at vorde Codrus liig!
Lær udaf ham min Søn dig selv at overvinde;
Dg i Stormodighed lad dig ei mindre finde!

Medon.

Hvordan? — Hvad siger du? — Har Codri høie Siel
Saa reent fornegtet sig, og ofret op sit Vel,
Sin beste Eiendom, den elskte Philaide?

Elisinde.

Ja — af Medlidenhed for dig han vilde lide.
Nu Medon — sig — hvad som din Siels Beslutning er,
Da Valgets satte Tid vi findes være nær.
Jeg har sagt meer end nok. — — Kiend hvad du Pligter
fylder!
Vee dig — om du dem ei mod Fødeland opfylder!
Vord atter den du var, da dig ophøiet Mod
Fra Philaide rev! — Du er af Theseus Blod!

Lev vel! Beslut dit Valg! — Hvis du kan Seier vinde,
 Stolt gaaer jeg til min Død, og vil den herlig finde!
 Jeg ene lader dig. Du aldrig mig har krænkt;
 I sidste Dieblik os Skiebneen haver skænkt.
 Pres mig ei Taarer ud, og lad mig glad nedstige
 I Lethes mørke Mulm og Dødes øde Rige;
 At — styrket ved dit Mod og — stolt af dig min Søn,
 Jeg Ihesens Skygge glad omfavne kan igien.

Syvende Dyrin.

(Licas og Bagten i Grunden af Skuepladsen.)

Medon ^(allene.)

Grusomme Pligter hør dog engang op at kæmpe;
 Mit Hierte er for svagt sin indre Strid at dæmpe:
 Den som mig qvæler kan kun ene gjøre det.
 O Himmel! — Guder — At! — min Siels Forsatning let!
 O lad et Dieblik den trøtte Mand dog hvile!
 O! — Hvorfor kan den selv ei af sit Fængsel ile!
 Ei Død er gyselig: — men — dette Skrekke-Valg,
 Hvorved Natur og Pligt og Elskov er mig Qval,
 Min Moders Frelse mig de første anbefaler,
 Mens sidste Kialen om for Philaide taler;
 Min Konge for mig alt, hans Hierte elskre, gav.
 Jeg som et massløst Brag paa det oprørte Hav
 Ved Lidenskabers Storm fra Strand til Strand omdrives.
 At — Pligters voldsom Kamp! — Et Liv mig ene gives!
 For hvert jeg villig gif udi den visse Død;
 For hvert at redde jeg mig valgte Qval og Nød!

Dog

Dog nei! — Jeg blev fordomt at bære Livets Byrde,
For een at frelse maae jeg tvende Elskde myrde.
Harmtændte Guddom, som mit Væsen kaldte frem!
Har I skabt Menneſker for kun at plage dem?
O ſiger: hvortil I mig end udſaaret haver!
Gav I mig Tænke-Kraft, en Aands ophøi'de Gaver,
Dmt Hierte — at jeg kun derved ſkal lide meer,
Og dobbelt føle alt det Onde, ſom mig ſkeer?
Dog nei! — I Godhed ſelv og Lykkens Udspring ere;
Paa Jorden planted' os for lykkelig at være.
Hvorfor, — naar dette er, — hvorfore mon jeg ſkal
Med Tlid mig styrte ſelv i unødvendig Dval?
Kan jeg ved dette Valg ei Philaide tage?
Langt bort — langt fra Athen — fra Sorg og Syſler drage,
Og glide, ſtiont ukjendt, mit Liv i Roe og Fryd? — —
Dog — hvad? — — Er Lykke til, hvor ikke findes Dyd? —
Skrekfulde Tanke, ſom min Mund at yttre dover!
Om alting taug — ſelv Hevn og Straffe-Domme ſover —
Om Himlen tier ſtill' — — Kan det dit Hierte vel?
Forbryder! — — vil dig ei — — elendig Laſtes Træl!
Din Moders blege Syn og Godri Aand forfølge?
Kan du for Himlens Ild og Guders Harm dig dølge?
Forbandeſe og Skrek! Hvor mon Forræderen
Mod Pligt og Fædeland kan ſikkert flyve hen?
Flye evig af min Barm forferdelige Tanke!
Alt er det Brode nok min Siel i Tvivl kan vanke;
Forlad — Forlad min Brøſt, o Fædelandets Gud!
Et modigt Forſæt ſkal den haſtig ſlette ud!

Et Liv foruden dig; — Nu seer jeg glad mit Kald;
Og veed, en ædel Dod min Marter slutte skal.
Troeg ei, at om du mig af Svaghed vilde spare,
Jeg derfor frelstes: — Nei — da disse Hænder bare
Den Død udi en Varm, som ikke aande kan,
Hvis den skal fylde Liv en Brøde mod vort Land!

Medon.

O yndig Brede, som min Aand ny Styrke giver!
O Dyd — med hvilken Glæds du Skianhed dog opliver!
Var altid saa sød Mund Fornuftens Prædikant:
Hvor elsked den ei blev! — Hvad ei dens Lærdom vandt!
Ak! — Hvis dens Følelser enhver som jeg fornemte,
Bed Elskov ventlig fort, man Lastens Dei selv glemte.
Nei, hold med Klage op, og at bebreide mig;
Din elskte Medon skal dig værdig vise sig!
Athenen ved mit Bals sin Konges Liv skal vinde;
Jeg ved min egen Dod vil redde Elisinde;
Og os skal slutte om en taus og rolig Grav.
Tilgiv, at jeg for Pligt dig elskte Offer gav!
Min Omhed ikkun bli'er den sidste Trost tilbage
Ved Dod foreent med dig at ende Qual og Plage.

Philaide.

Du døe! — — du — Medon — du? — Nei —
det maae ikke skee!
Nei! — Lev for Konge — Land — Athen at frelset see,
Og ved dit Minde min Hukommelse at ære!

Medon.

O kald ei nu igien den stolte Viisdoms Lære,
 Din Mund mig nylig gad. Jeg døer fornøit og glad,
 Da Dyden seirer, og vi ikke skilles ad.
 Din var jeg udi Liv; — din vil i Døden blise;
 Og hine Verd'ner skal vor Etskovs Ild oplise.
 Den seen'ste Efterslagt vor Afte are skal.
 De søde Strømme, som udpresses ved din Qual,
 Usødte Verd'ner vil til Omhed endnu tvinge.
 Naar Tidens Skialdres Mund om vores Etskov synge,
 Hvert falsomt Hierte rørt af Siels Veemodighed
 Vil lade Taarer paa vor Urne falde ned.
 Du græder! — Etske! — Af! — —

Philaide.

Ja: — — briste vil mit Hierte! —
 Dog ikke for min Død, men din, jeg soles Smerte!

Medon.

Den ikke for mig har nu mindste Bitterhed;
 Jeg lev'de for Athen, det skylder jeg min Død.
 Kanstee Zevs endnu tør Athen sig mild forbarme!
 Lad dig nu første gang — — for sidste gang omarme!

(De omfavne hinanden.)

Saaledes vil foreent vi Dod i Nøde gaae,
 At selv ved sidste Gul jeg dig betragte maae.
 Saaledes Arm om Arm vi i Elisums Dale,
 De stille Verd'ners Boe, vil om vor Skjæbne tale.

Der

Der omme Elskende om os vil samle sig;
Hver helt beundre os, og dig misunde mig.
Vor Skiæbnes Lyngde vil os føre der i Minde,
Hvor Kierlighed selv Død skal evig overvinde.

Femte Optog.

Første Optrin.
Artander. Cleanth.

Artander.

Nu Tiden er forbi, som jeg bestemte til
Hans Overlæg, hvem som han Livet redde vil;
Dog kunde jeg forud det næsten sikkert sige:
Han elsker: — Elskovs Drift hver Lidenstak maae vige;
Mod denne Pligt Natur og Dyden tie maae.
Det saae jeg alt forud, lod ham derfor saae
Et Valg, hvorved han sig paadrager Folkets Brede,
Da det stod i hans Magt, at ei hans Konge døde.
Troer du — Taknemlighed — de svage Sieles Dyd,
Skylt var i denne Gunst? — Nei! — Udi Verden viid:
Kun det udvortes Skin den store Lob bedrager;
Og hver bedømmes alt som Masse han paatager.
Udi den Grad, som hver sig kun forstille kan,
Een gives Navn af Helt, en anden af Tyran.

Saasnart et Følk kun om stormodigt Væsen hører,
 Man det ved Blendverk let omkring ved Mæsen fører:
 Arken har lige Grund for Had og Kierlighed;
 Det elsker — hader — alt som man det narre veed.
 Nu — tvungen det af Frygt udbortes rolig lader,
 Men elsker Tobrus end, og mig i Hjertet hader.
 Taknemmeligheds Drift jeg forhen haver vüist,
 Gier kanskee, at jeg snart bli'er æret, roest og priist
 Af samme Munde, som nu Gift og Galde spyde.
 Dog een Ting synes mig ei noget Godt betyde:
 At denne Yngling, som nu Valget skienket er,
 Med Elisindes Søn det Mæyn af Medon bær.
 Hiin jeg paa Ljebens Bei lod med sit Følge myrde,
 Da jeg ved Speidere hans Reises Hensigt horte,
 Og meest ham frygtede blant alt hoed mod mig freed.
 Sels denne Medon jeg nu ogsaa frygter med.
 En List mig hielpse maae at bringe ham af Dage!
 Som Giædnere jeg aldt hans Søn ei kan fordrage,
 Saa Dydens Larve selv bli'er Konge-Magt til Qval!
 Men der han kommer — —

Andet Optrin.

Medon. Artander. Cleanth. Licas. Bagt.

Artander (setter sig.)

Siig os modig nu dit Valg!

Medon.

Medon.

Ja, det staaer klivpesast! — Men — for du det erfarer,
Jeg beder dig du først et Spørsmaal mig besvarer:
Din Harm, opbragte Fyrst! forfølger Ihesus Blod;
Men naar var' Qvinder vel, nok Gienstand for dit Mod?
Jeg kiender end en Prinds, som du har meer at sje,
Og som har Drift og Aand Athenen at befrie.
Han, denne Fiende, — den værste mod din Magt,
Selv Medon denne Dag skal vorde til dig bragt,
Hvis du for saadan Priis dig hellig vil forbinde,
At intet Ondt stal sje hans Moder Elisinde.

Artander.

Hvad? — Medon? — Hvilket Navn! — Hvad? —
Elisindes Sen?
Er han af Grav og Død da vaagnet op igien?
Din Efterretning mig Urolighed forvolder;
Bed alle Guder jeg din Ven dig hellig holder!
Navn hvor han holdes skult.

Medon.

Han er dig ganske nær;

Artander.

Hvad? — Medon? — Hvor?

Medon.

Jeg selv!

Artan-

Artander.

Du Medon?

Medon.

Jeg det er!

Artander.

Forbovne! — Hvilken Mand dit Bryst med Selv-Had
fylder?

Du iler Døden til! — og dit Gemt forvilder;
Begreb om Trods og Mod! — Min Godhed med Foragt
Her mødes: — Men og snart du finde skal min Magt!
Du lever? — Ved hvad List undgik du Dødens Snare?

Medon.

Opfyld nu kun din Eed! — Jeg frygter ingen Fare!
Hvo selv udvælger Død, den intet skrefte kan:
Den spotter Trusels Ord, og leer af dig, Tyran!
Min Konges Frihed jeg dig ved mit Bælg bestemmer;
Mit Blod med Glæde til min Moders Frelse strømmer.
Jeg tager frydefuld de tunge Lænker paa,
At redde Liv, hvorved jeg Verdens Lys først saae.

Artander.

Du vil det, Rasende! — Din Dom du underskriver!
Velan! — Ei Haab for dig meer ndi Verden bliver!
Slut ham i Bolt og Jern! — — Dog sig, hvor fik du Mod
Lil at udgyde selv din Philaides Blod?

Du

Du elsker hende: — og — vil elsket Blod udøse,
For kun din Konge af sin Fare at forløse!
Er saadant Mod ei Pral og Dyders Kaserie?

Medon (Da man lægger ham Lænkerne paa.)

Hvis jeg en Dories var, min Haand var bleven frie;
Men viid: — For Codrus hoer vil gjerne Lænker bære!
Med større Prindelse du mig ei kunde are!
Saa stor Forstiel man gior paa Konge og Tyran!
Paa Thronen hades du! — — I Lænker elskes han!
Sand Folke-Rigt sig ei ved Magten lader kiøbe.
Dog — nu — opfyld dit Ord! Lad Tiden ei forløbe!
Slip de Benævnte frie!

Artander (til Wagten.)

Slut ham i Lænker ind.

Jeg haaber deres Vægt skal boie dette Sind,
Og Martrer uden Tal hans Stolthed overvinde.
Han kalder mig Tyran; — i mig han skal den finde.
Han snart skal angre den modvillig søgte Død! — —
Smidlertid Cleanth optænkelig Qual bereed!
Løslader Codrum og Princessen Elisinde!
Bring dem herhid! (Cleanth gaaer bort.)

Medon.

Alt nok! — Behold din Sed i Minde;
Glad gaaer jeg til min Død, dig selv tilgiver den,
Hvor han besegler Pligt som Undersaat og Søn.

Ud:

Udtænk kun ny Slags Dval, de kan mig intet skade!
 Du livet rove kan, men Vren maae mig lade!
 Artander! — Troer du vel, du fængsle kan en Mand,
 Som kun foragter dig og disse svage Vaand?
 Medlidend' seer jeg dig med alle dine Sorger,
 Og Fortrin, som du kun af Lasters Hvide borger.

(Medon føres bort af Vagten.)

Tredie Optrin.

Artander. Licas.

Artander.

For Solen daler ned, man blodig Hevn skal see,
 Og Stolthed uden Magt i Dval og Marter væ.
 Jeg giver Codrus frie! — Dog — det vil lidt betyde;
 Jeg finder snart en Grund for Troe og Eed at bryde.
 End slyer jeg Folket kun, som, naar det opbragt er,
 Af Ondskab Ret, og tide af Dyd kun Uret gjør.
 Bereder Medons Dod; — — Han al dens Dval bør finde!
 Gaae, Codrus nærmer sig, og med ham Elisinde.

Fierde Optrin.

Artander. Codrus. Elisinde.

Codrus.

Tyran! Er det ved dig, at jeg min Frihed naaer?
 Hvordan? — Nu første gang du ved dit Løfte staaer,

Da

Da den mig røb'be Magt dig syn's min Død at hyde?
Hvad vil du dig om Eed, om Ord og Laster bryde?
Fordi at Medons Siel af Trofskab valgte mig —
Troer du, at jeg dig er da mindre frygtelig?
Jeg hevne kan Athen — du trodsige Meen-Eeder!
Og Guderne ved mig din Straf dig aldt bereder.
Min Død den giøre dig fra hver Mistanke frie!
Jeg leer af al din Harm og Usmagts Tyrannie!
Du som ved Meen-Eed dig indsneg i disse Volde;
Troer du ved Codri Liv Athenen at beholde?
Mit Fiendskab mod dig i Graven følger ned!
Mit Liv udgiør din Død! — Min Død — din Sikkerhed!

Artander.

Jeg med Fornoielse din Lidenkskab seer stige;
Og at dit kolde Blod mit Herredom maae vige.
Du raser — faldne Tyrst! — Til Slutning da min Magt
Har Codri Hierte selv af sin Forfatning bragt!

Elisinde.

Og jeg! — — Utænk'lige! — Jeg? — Jeg viger for
min Skiebne.
Mit Mod forgieves vil med Siel-Kraft sig væbne.
Jeg græder nu! — — Natur, hoor stærk er dog din Magt!
Min Sen! — Min Sen! — Hvortil har du din Moder
bragt!

(til Artander.) Jeg veed min Smertes Grad dit stolte Sind
fornsier.

Nu nyd din Seier! — See! — hvor dybt du mig neobøier!

See

See mine Taarers Flod! — See mig fornødret staae!
 Tyran! — Jeg kommer for Medlidenshed at naae!
 O skaan! — o skaan min Son! — Lad mig for ham affive!
 Af blindt Valg han sig vil for mig i Døden give!
 Du vil ham dræbe? — du? — Ak! — Er det tænkeligt,
 At du omkommer den som Livet skienkte dig?
 Hvis Rest af Følelse sig i dit Bøsen rører;
 Laknemmeligheds Raad dit stolte Hierte hører;
 Saa toing din Tiger-Art! — dræb mig — og —
 skaan min Son!

Urørt — du synes ved — min Smerte og min Bøn. —
 Tael, Tiger! — Byd, Barbar! — Vil du — Umenneske!
 Kanstee mig dybere endnu fornødret see?
 (Forlad o Theseus!) Ja — Tyran! — du Siels-Dvæler!
 See Hiertets Bøld! — See Skam! — Jeg næsten for
 dig knæler!

See mit opbragte Sind! — min fulde Medrigthed!
 Jeg næsten døer — — See alt — — Jeg for dig
 falder ned. (Hun kaster sig ned.)

Artander.

Jeg seer med kold Foragt paa det du falder Døe.
 Staae op og gaae herfra! — Du skal tilfiede være
 Ved Medous, Theseus Blod, din elskte Affoms Død.

Elifinde.

Du frygt min Brede og — harmspændte Medrigthed! —
 En Siel saa stor som min, naar den saa vidt er drevet,
 At den fornødret, ja — foragtet selv er blevet,

Ei slyer meer Mord og Blod. Forgieves lod jeg mig
Ei synke ned saa dybt til at honsalde dig.
Hvis du dit Liv har kiert: — Vil du din Dod et volde,
Saa staa min Søn, som dig lod Livet selv beholde!
Mig strekker ingen Dval fra hver Forbrydelse!
Jeg søger Dod; — men først vil heone mig og døe!
Tyran! Skials kongelig! — Skials paa din røv'de Throne!
Hvis Blod dig lædste kan — hvis det dig kan udsone
Med Menness'ligheds Værd — tag mit — men vov ei meer!
Tænk paa Taknemlighed! — — Haardherteede! — du
leer! —

J Guder! — J ham see — og eders Lyn/Ild sose!
Er det saaledes J Beshyttelse os love?
Hvad siger jeg! — — Af Søn! — — Tilgiv Forbrydelse!
Vil du end anden gang mig for dig knæle see?
O! Spar min Søn! (hun kaster sig ned paa Knæene.)

Artander.

Jeg vil dig med ham lade rette!
Din blanded Trods og Bøn kun kan forhverve dette.

Elsinde.

Al Bøn er spildt! — — Min Søn! (hun springer rasende op og sæt-
ter ham en Dolk for Drosket.)
Vil du ham spare? — Siig!

Artander.

Hvordan?

G

Elsinde,

Elisinde, (holdende ham Dolk'en for Brystet.)

Lie! Sværg du mig! — Fjorræder, døe! — —

(Artander vil staae op og rive sig løs fra hende. Hun trækker Dolk'en til sig, og er i Begreb at stode til.)

Codrus (griber hendes Arm, og river Dolk'en til sig.)

Fat dig!

Elisinde.

Hvad gjør du? — — Codrus selv? — — O Himmel!

Artander.

Licas! — Bagter!

Femte Optrin.

Codrus. Elisinde. Artander. Licas. Bagt.

Artander.

Fjorræderinde! du som ingen Brode agter,

Du ved dit Raserie er moden til at døe;

Men først dit Dje min udrænkte Hevn skal see.

(til Cleanth.) Cleanth! de Fangne lad mig straxen herhid føre!

Død paa Fortvivlede kun svage Indtryk giøre;

Men da til Raserie dit Hierte synes stemt;

Min Hevn til Furiers Skrek dig har i Døden dømt.

Min Dolk selv ved dit Bryst skal bore Medons Hierte! —

Og hvis du qualt i Graa ei døer endnu af Smerte,

Min Magt tilføder dig at følge med din Søn,

Og rasende at døe til Haan for Himmelen.

Dig,

Dig, Codrus, takker jeg. Jeg dig din Frihed stienker.
Dit Mod opholdt mit Liv. Taknemmeligheds Lænker
Nu binder Siele-Harm. Forlad Athen med Mod —
Men sæt i Attica kun aldrig meer din Fod!
Taknemmeligheds Tegn jeg vil dig estersende,
Dg Skiank — —

Codrus.

Paa Redrighed man kan Tyranner kiende.
Spar kun din Tak! (til Elifinde.) og du! din Hiertes Dva
ler still!
Jeg er forsikret du mig snart tilgive vil.

Siette Dyrtrin.

Codrus. Artander. Elifinde. Medon.

Philaide. Licas. Bagt.

Medon.

Saa bringes jeg herhid, at man mig vil aflive?
Kun hoo fortienet Straf, for Dod kan bange blive!
Jeg er behiorted nok dens Skrek med Mod at see;
Dg Livet kronet, naar vi ædel veed at doe.
Min Siel nu hviler og kan holde op at stride,
Da jeg doer ærefuld ved Philaides Side.
Glad brydes Sielens Skal; vi kiende intet Savn,
Naar bedre Verd'ners Haab os viser Dydens Havn

I Opholds-Sted, som ei Artanders Mage haver,
 Hvor Qual og Kummer ei mod Dydens Egne raver;
 Og Theseus med os er. Hvad Last syn's skrefkelig,
 Er Dydens sande Lon! Hver maae misunde mig
 Saa ædel herlig Død. — — Men — hvad? o Elisinde!
 Skal Affeds Timen dig i Svagheds Taarer finde?
 Mon det — —

Elisinde.

O Son! jeg doer af Uergrelse og Gram.
 O Son! forlader du din Moders Spot og Skam?
 Son! For at redde dig jeg lod mig ned at bede,
 I Haab hiin Tiger-Siel til Følelse at bløde.
 Kan du det troe? — Jeg selv lod mig bønfuldend' see —
 Dog du i Fare var: — For i dit Sted at døe
 Jeg knælede for ham. Til Tegn paa Himlens Brede
 Han slog det trodsig af. — — Jeg harnspændt næsten
 døde —
 Fortvivlelse gav Lust — — og Spidsen af min Dolk
 Vist havde høvet dig, Athen og vores Folk;
 Men Codrus holdt min Arm. — Nu vil jeg med dig lide,
 Og med staalspandsret Siel den sidste Kamp udstride.
 Kun Feighed Dødens Syn en Skrek og Rædsel var;
 Men — hvo som Helt har lev't, den overundet har.

Artander.

Du, Licas, Codrum følg til Grændsen af mit Rige;
 Til af Athen! — Du maae ei fra hans Side vige.

Flye

Flye — Codrus — Flye! — du her ei mere syndes maae!
Mit andet lad min Sorg —

Codrus.

Jeg er bereed at gaae.

(Han kaster sit Konge-Smykke for Alcanders Fodder.)

Her jeg mit Diadem til dine Fodder kaster.

Smyk dig dermed, som du aldt kronet er af Laster!

Det Sted, hvor jeg i Fred mit Folk regierede,

Mit Die aldrig meer paa denne Jord skal see.

I Guder — jeg har søgt med Konge-Pfigt at dyrke;

Forleener Codri Dyrst ny Kraft og Manddoms Styrke! —

Jeg soles eder aldt i min oprørte Barm! —

Athens Vel — eders Bud gior hver Blods-Mare varm! —

Ledsager nu hvert Skridt mit Verk til at udføre! —

Dg viser: — I tilsidst de Frommes Bonner høre!

Altd følger jeg min Pfigt og eders Guddoms Svar.

(til Medon.) Lev vel, du ædle Helt, som beredvillig var,

Barm udaf Theseus Mod, dit Liv for mit at give;

O! — Kunde dog min Død af Dodsens Vold dig rive!

Din Gierning er saa stor, Prinds — Undersaat og Ven!

Alt for sin Konge ei den bliver hort igien.

Jeg iler bort: Min Død skal seene Lider lære,

Hvad som er Kongers Pfigt og Tyrsters sande Vre.

Lev vel! Hvis du skal (omfavner ham) døe, saa døe som du

har lev't;

Stiig til Udod'lighed, hvorefter du har stræbt.

Sels i Alcidi Favn paa hiin Olympi Høie,

Glem ikke paa Athen at holde vaaget Die.

(til Elifinde.) Princesse! Tab ei Mod! — Viis dig sædvan-
lig stor!

Tid Lykken vender sig, naar mindst at vi det troer.

(til Philaide.) Og du Elfværdigste! — du omme Philaide!

Din Kamp er stor, men lad din Siel den modig stride.

Tænk — største Seier er at overvinde sig! —

Lev vel, — og naar min Død man vil fortælle dig,

Saa viis: du Trofæbs Pligt i Graven selv belønner,

Og sæld en Taare for den ømmeste blant Venner!

Alde nok. — Føer mig nu bort! — Farvel I kiere tre!

Athen og dette Sted faaer mig ei meer at see. —

(gaaer bort og Licæus følger ham.)

Syvende Optrin.

Artander. Elifinde. Philaide. Medon. Bagt.

Artander.

Nu denne Yngling bort, til Retter-Stedet fører!

Fordobler Bagten, at sig Folket ikke rører,

Og Bøddel-Sværdet ham til Theseus bringe kan!

Hans Hoved bringer da.

Philaide.

Jeg følger med; Tyran!

Ei noget holder mig!

Elifinde.

Min Son!

Artan:

Artander, (visende Bagten Elisinde og Philaide.)

Lad disse Evende
Her blive, at de ei ved deres Skrig skal tænde
Umult blant Pobelén. For let — man det jo veed,
Er den gemene Hob bragt til Medlidenshed.
O Qvinder! — bliver her, hans Hoved at modtage,
Og at vi sammen kan den vakre Medon klage.
Ved Doden han jo kun sit Duffes Fylde naær.

Philaide.

Du spotte kan vor Dval? — Nei! — jeg med hannem
gaaer!

O Medon! — Vil man os endog i Doden stille?

Medon.

Kanskée at Guders Harm mit Blod kan eene stille.
Und mig et Haab, hvorved kun lettes kan min Død! —
Og — glad mit Hoved skal fra Kroppen synke ned.
Mit sidste svage Af dit Raavn endnu skal ære.

Philaide.

Artander! eengang viis du Menneske kan være!
Foreen os i vor Død! — og lad os begge to
Paa eengang — ved et Hug nedsegne udi Nøe.
O! — dræb os selv Tyran! — dræb mig i Medons Arme!

Elisinde.

O Søn! sand Dval er stum! O Søn! lad dig omarme!
 Mit Bryst nær reoener, mens mit Die bliver tor.
 Jeg quæler Taarer, som dig kun veemodig gjør —
 Kun vilde rove dig! — Det er ei Tid at græde,
 Og ved vor Svagheds Syn forøge Grumbheds Glæde!
 Stands adle Taarers Flod! — Søn! — det er Tid at døe,
 Og lade Theseus Blod i al sin Skimmer see!
 Olympen vinker dig, hvor de opløste Siele
 Anklage mægtig Last, som Dyden her tør quæle.
 Jeg følger dig i Død! — Vi blande vil vort Blod! —

Medon.

O Moder! — Elste! — Af! — — Skal jeg beholde Mod,
 Saa tvinger Dmhed og afbryder eders Klage!
 Jeg døer af Pligt: — Men I! — o! bliver dog tilbage!
 Ei Døden martrer mig, men Følgerne jeg seer.
 Jeg gaaer — —

Philaide.

Nei aldrig — nei! — Nei! — du ei ene døer! —
 O Medon! —

Elisinde.

Elste Søn!

Medon.

Princesse! — Elisinde!
 Det er den sande Død, som I mig lader finde!

Hvad

Attende Dyrtrin.

Artander. Elifinde. Philaide. Bagt.
siden Licas.

Elifinde.

Ja — dse, du adle Søn! — dse man af dig kan lære!
Stolt var jeg af dit Liv — Stolt af din Død vil være!
Den største Lykke, som her Helte kan attraae,
Er adel Død for Dyd og Fødeland at naae.
Du bytter Verd'ner kun! — Een tung en for en bedre:
Hvor Guder kappes om, de Dydige at hævde.
For denne Jord du var for stor, min kielke Søn!
Mdt Theseus venter dig — Bereed er hist din Løn!
(til Artander.) O, i det mindste lad mig ham ei overleve!
O iil Tyran — o iil — mig Livet og at røve!

Licas, (sillende.)

Herr! Codrus dser! Han vil dig før sin Ende see;
Man bringer ham herhid!

Philaide.

O Guder! Codrus med?
Blev da Athen fordømt til Sorg, til Hyl og Klage?

Artander.

Han dser? Hvad dristig Haand forkortet har hans Dage?

Licas.

Licas.

Du veed, at jeg med ham Palladset her forlod :
Vi ilte som du bød; men han med oprøndt Mod
Fordobler sine Skridt, at jeg mig ingenlunde
Fortrykt af Mængden ved hans Side holde kunde.
Jeg ilte med, men da jeg ham ei kunde naae,
Han strax greb Bagten an, og mine Dine saae
To Dorier ved den Dolk, han rev fra Elifinde,
Ført af Fortsvielse en blodig Død at finde.
Jeg raabte af al Kraft, men Larmen kun tog til;
Opbragt man ikke meer mig see og høre vil:
Det førte Morder-Staal han end mod flere vendte;
Forbittret Bagten som dit Bud og ham ei kiendte,
Ham snart med blodig Saar i Etøvet lagde ned.
Han paa det sidste er, og beder for sin Død
Endnu at tale dig. Ham Bagterne hidbære;
Med Klage, de deri har skuldet Marsag være.

Artander.

Mit Folk uskylbig er: og jeg ham gjorde frie.
Hver veed han falden er ved eget Kaserie.
Men hvad mon han mig vil?

Licas.

Jeg veed det ikke, Herre,
Men ene ved sin Død syn's Codrus rolig være.
Vist er det, at det var hans skjulte Ngt at døe;
Og frygter jeg hans Død bli'er vor Fordervelse.

Alt stimet til derved: De Unge og de Gamle
 Saaes grædende sig om sin faldne Konge samle;
 Med Malm og skrekfuld Nat sig Polen trækker til;
 Jordfloden bærer; fra den mørke Zenith Ild
 I Flammer buldrer ned. Den bange Jord syn's revne,
 Og Himmel, Jord og Folk sin Konges Død at hevne.
 Her selv han bliver bragt!

Tiende Optrin.

Den døende Codrus, (som hviler sig paa Bagten.)

Artander, Elisinde, Philaide, Licas.

Elisinde, (som gaar ham i Møde.)

Min Konge! — Skal du døe? —

Athen sit sidste Haab i dig forloren see?

Codrus.

Det er fuldbragt! — Græd ei! — Min Siel sin Pligt
 opfyldte;

Jeg Døden Guderne — mit Land — og eder skyldte.

Artander.

Imod din egen Vold hvem kunde frelse dig?

Jeg Sikkerhed dig gav: — Men — ved alt dette sig!

Hvad Gasskabs Kaserie — —

Codrus.

Codrus.

Du kan dig selv besvare.
Læs! — og din Skiebne du af dette vil erfare.
Skieb! — — dette Guderne fra Delpyos har udsagt.
(Han leverer Artander et Biad, og sættes i en Benestool.)

Artander.

Endnu har Trussler ei mig af Forsætning bragt!

(Artander læser.)

Det Folk en glørrig Seier vinder;
Bli'er æret, frygtet, nyder Fred,
Hvis Konges Blod for Landet rinder
Bed Tiendens Haand og Voldsomhed.
Og derfor du din Død dig selv frivillig voldte?
Af saadan Marsag du mit Liv forhen opholdte,
Da hendes Kaserie (viser paa Elifinde) med ilsk mig paasat Staal
Nær havde endet det? Du døer, og ved dit Maal
Du haaber, at Athen mod mig skal Seier vinde?
Du troer misandelig jeg seer dit Blod udrinde,
Som du af Avind ei mig undte først at døe?
Du tager feil — — jeg er ei saa lettroende.
Dig selv og Guderne Taknemlighed jeg skylder —
I dobbelt Mening tidt de deres Svar indhylder.
Apostls Drakler og selv Jupiter — — dog — — hvad
For streffuld Mørkheds Mulm gjør alt om mig til Nat? —
Er det ei Torden-Slag jeg hører langt fra ruske? — —
Vil Zeus da ogsaa, at ham Tyrster frygte skulde?

Det

Det lyner! — Jordens Grund dybt ryster! — Klage-Skrig
 Udi den mørke Luft fra hver Kant reiser sig!
 Forferdelse og Skrek nedtoner i mit Ore! —
 Mig synes Baaben-Brag og Sværders Klirren høre!
 Jeg skælver! — — Venner hielp! — Her er Forræderie!
 Hvem kommer? — Hvad? — Cleanth.

Tiende Optrin.

Artander. Elisinde. Philaide. Den døende
 Codrus. Cleanth. Licas. Bagt.

Cleanth (med blottet Sværd.)

Alt er forloret, Herre!
 Jord, Himmel, Guder selv, mod dig oprørte ere.
 Et ukjendt talrigt Folk fra Hviden mod os sendt
 Igiennem samme Port, hvor Codrus havde endt
 Sit Liv, i Staden ind med skrekfuld Magt fremtrængde.
 Her var ei Strid, men Død! De i utrolig Mængde
 Palladset nærmer sig! — Alt flyer, og Himlens Jld
 Redsigter hvad, som kun paa Modstand tænke vil.
 En uhort Himmel-Storm formerer Folkets Skrekke!
 Kom, Herre! til vor Hielp, om du igjen kan vække
 De suunkne Doriens Mod! Nat, Død, Fortvielse
 Ved lyse Dagens Muln, Angst spender Hierterne.
 Man kæmper, dræber, døer, vil sig i Døden hegne:
 At sige dig det alt, langt overgaaer min Evne,

Og

Og dertil Angst selv har min Tunge gjort for svag.
Hør, Herre! Guders Rost i Tordners Skrekke-Brag.
Palladset ryster og Uveiret endnu stiger;
Alde Fienden nærmer sig; selv dine Dagter viger;
Siengjeldelse vi see for Uretferdighed!
Og hastig, hastig Hevn er fulgt paa Medons Død.

Philaide.

O Himmel! Medon — død

Elifinde.

(med Smerte.) O Guder! — o min Son! —
(modig.) Dog — hevner I hans Død og vaager for Arthen!

Codrus.

Jeg Guders Tilsagn selv endnu skal opfyldt skue!
Jeg takker Skiabnen! —

Artander.

Lad den brede Himmel true!
Zevs! spyd din verste Ild! — Opfyld hvad du har sagt!
Dog troe Artanders Mod ei derfor underlagt!
Kom, Venner, dær med mig! Fortvibelse tid vinder,
(drager Sverdet.)
Naar Haabet feiler reent, den Udvei endnu finder.
Kom Venner, dær med mig! lad os blodstænkte døe,
Og — hvis det mueligt var, selv drabe Guderne!
De er det Venner, som mig ned i Støvet trykke,
Misundelig mod Magt og førte Baabens Lykke

Til Regnskab kræve mig for Undersaatters Blod,
 Som for min Skyld udflod! — Min fronte Pandes Mod
 Leer Haan ad deres Gram! — Med Trods jeg vil dem møde,
 Og sidste Mandedræt skal spotte Guders Brede!

(Artander, Vicar, Cleanth og Bagten gaar bort med dragne Sverd.)

Ellevte Optrin.

Den døende Codrus, Elisinde, Philaide.

Elisinde.

Op — op til Guders Lov! — Skiul Die Hjertets Nød!
 Frie er mit Fodeland! — Dog — Ak! — min Son er død!
 Graadspendt er Sielens Lov: — der kæmper i mit Hierte
 En bitter Blandelse af Glæde og af Smerte.

Philaide.

J mit kun fejrer Dval. O Medon! elskte Ven!
 Hvad grusom Gikvæbne rev dig da saa hastig hen?
 Du ilte til din Død; da nogle Dieblikke
 Kanskee dig havde frelst til min og Statens Lykke.
 Uheldige Athen! — Kan Seier glæde meer,
 Naar du din Codrus og din Medon falde seer?
 Uheldige Athen! Naar faaer du deres Lige?
 Hvem vil beskytte dig? — Hvem føre dine Krige?
 Ei Seierns Frydeskrig min Sorg forstyrre skal!
 Sænk er min Siel i Nød og uudsig'lig Dval.
 Jeg Fodeland, Natur, og Seier vil forglemme!
 Fra Graven raaber mig med hæs Røst Medons Stemme!

Blod.

Blodstænkt han vinker! — Hvad? — hvad vil jeg giøre her?
Hvad skal jeg paa en Jord hvor Medon ikke er?

Codrus.

Still Laarer! — Vi om Trost vil Himmelen anraabe:
Den tidt udretter meer, end Menneſter tør haabe.
Hvad os umueligt ſyn's, udfører ſammes Magt:
Dens Tilſagn fulgte jeg: — dens Raad er nu fuldbragt.
Gaae gange jeg endnu ſkal kunde Aanden drage;
Dog en uſynlig Haand ſyn's holde den tilbage,
Og knytter med ny Kraft den nær afſkaarne Traad,
At jeg ſkal Enden ſee paa beſte Venners Graad.
Det Guders Tilſagn er: de deres Lofter holder!
Med Glæde ſidſte Suk jeg eders Belfærd tolder
Som ſkyldigt Bederlag for udoiſt Kierlighed.
O græder — græder ei! Lykſalig er min Død!
Opløsning's Skygger aldt for mine Dine ſørve;
Jeg guſtne Hænder knap kan meer mod Himlen hæve:
Dog Hiertet endnu varmt for eder bede kan.
Velfigne Guder! af! — Athen mit Fodeland!
Lad ſeiervunden Fred befæſte denne Throne!
Giv ei uværdig Haand mit Scepter og min Krone!
Send Belfærd i hver Stand paa diſſe Lande ned!
Giv Alder'n Manddoms Mod! — Ungdommen Folg-
ſomhed!
Ved Seier vord' det ſtor — men ſtorre end ved Dyrer!
Hør Codri ſidſte Suk, han for ſit Land udgyder!

Jeg bliver mat; min Aand — lykkelig Frihed nær,
 Kun ved usynlig Magt til Kroppen fæstet er.

Elisinde.

J Himlens Guder! som hist oppe Sceptret fører,
 Den beste Konges Bon nu ved hans Afsted hører!
 J Guder! som lod Hevn fra Høiden lyne ned;
 Giv Seier til Athen — og — hver saa herlig Død!
 Ja — seire maae mit Land! — — Og — du beklemt

Hierter

Øvel, dæmp paa nogen Tid en for retferdig Smerte!
 O Søn! Nu kan du frie for Jordens Sorg og Dee
 Dit Fødelands Triumph og mine Taare see.
 Du selv i Dyd's Triumph fra hine Azur Høie
 Langt over Sphærens Lob, nu med forklæred Die
 Vist paa din Konge og os Arme stuer ned.
 Forleen din Moder Kraft i Siels Elendighed!
 Gyd Styrke i mit Bryst, min Skiæbnes Last at bære,
 Og ei ved Landets Fryd quindagtig svag at være!
 Et evigt Minde dig min Troeskab reise vil
 Af saadant Indhold, at naar Vandrer'n træder til,
 Han tvinges skal ved Graad dens Grundsted til at bande,
 Og Omhed's ædle Told med mine Taarer blande!
 Hver Borger af Athen did Offer bringe skal!
 Hvidklædte Jomfruer af første Huses Valg
 Med friske Roser dens Indhegnings-Dumfreds pryde.
 Klag-Sange vies dig, som Taarer kun afbryde!

Dit

Dit Land dig Røgeffe paa dine Ultre strøe!
Beskyt dit Fødeland! Med fra Olympen see
Som Skyds-Gud paa Athen. Din Aand drag for dens
Hære,
Og skrek hver Fiende — —

Tolbte Dyrtrin.

Codrus, Elisinde, Philaide, Medon,
Nileus, Folge (med dragne Sverd.)

Medon.

Vi frie og frelste ere!

Philaide.

Han er det! — han det selv! — han lever.

Elisinde.

O! min Son!

(Begge løbe ham i Møde, og føre ham til den Side af Stuespladsen, hvor Codrus sidder.)

Philaide.

O Medon! — Lykke! — Held!

Codrus.

Hort er min sidste Bøn:
Trin nærm're! — — hvilken Gud gav dig Athen tilbage?

Medon.

Ved Seier og Triumph Athen er dømt til Klage!
 I hvilken Tilstand skal mit Døie stue dig?
 Naar du vor Konge daer, er Seier glædelig?

Codrus.

Klag ikke! — Heltes Død er Livets sidste Ære!
 Dog sig: — hvor alt gif til. —

Medon.

Thebaners Skare, Herre,
 Som jeg dig havde sagt aldt nær ved Staden var,
 Og ført af evig Magt strax Porten anfaldt har;
 Den rædselsfyldte Storm Olympens Guder vakte;
 Den gyselige Nat, som sig paa Jorden strakte;
 Larm, Bulder, Tordners Brag, foreent med Himlens Jld,
 Jog Doriern i Skrek. — Thebanerns Mod tog til:
 Korferdelse og Død de ind i Staden bare
 I samme Dieblit, da den bestemte Skare
 Til Ketter Stedet mig paa Torvet havde bragt.
 Aldt Sverdet draget var, da ved en Piiil nedlagt
 Den, som mig dræbe skal, jeg selv seer død omfalde.
 Nileus var det som mit Ravn jeg hørte falde,
 Og udi Lummelen opvakt af ædel Aand
 Sig havde revet løs af sine Lankers Baand.
 Skrek tager overhaand. Man slyer. — Af mine Lanker
 Nileus frier mig — Man paa mig meer ei tænker;

Athe.

Athenen troer mig død; — Thebanern trænger frem
Og hevne vil min Død paa alt hvad moder dem.
Tilfidsst jeg viser mig. Vi seire — alting falder:
Artauder lagt i Baand, retferdig Skiæbnen kalder,
Og nedrig skielvende i Kaserie tilstaaer,
At al optænkelig Qual ei nær hans Brøde naaer.
Det Skrekke-Uveirs Brag, som hialp os Ceier vinde,
Gier Plads for still. Roe. Aldt Rattens Mærker svinde;
Fornyet udi Pragt, sit høie Udspring liig,
Den høie Himmel mild Athenen viser sig.
Til Raades Kiendetegn de Guder, som os føre,
Sig lade tordnende fra venstre Side høre.
Krig, Jammer, Rød og Qual paa eengang er forbi.
Zevs er retferdig stor, Athen igien er frie.

Codrus.

Alt er fuldendt! — — Zevs det mig ved sin Torden viser.
O Guder! Himlens Jld, som nu til Raade lyser,
Hvert Konge-Hierde tref, som Pligt forglemme kan,
Og ikke villig er til Død for Fødeland!
O Medon, nærm dig! — du kun værd er at regiere
Athen udi mit Sted. Lad ei din Siel forføre:
Hvi Stand tidt prøved Dyd stor Fare udsat har:
Beskyt det Folk, hvoraf jeg Ven og Fader var.

Medon (falder for ham paa Knæ.)

Rei! ingen værdig er dit Scepter til at føre.
De store Guder det nu udeelt maae tilhøre,

Som med saa mægtig Arm Athen af Slaverie
 Og fra Artanders Vold har villet gjøre frie.
 Den nu forløste Stad skal ingen kalde Herre,
 Hvis Navn vel kunde den og efter Codrus ære?
 Som Borger af Athen mit Liv jeg bringer til.

(Staaer op og giver Philaide Haanden.)

Lykkelig ved din Haand ei Høihed ønske vil.
 For mig nyd hver som vil den tunge Kronens Plage;
 Jeg ønsker kun som du — — at ende mine Dage.

Codrus.

Aldt nok — — — Athen er frie — — — Min Pligt
 jeg opfyldt har.

Lev vel! — — Omfavner mig! — det sidste Afsked var!

(Medon og Elifinde omfavner ham.)

Byg mig kun Minde op i eders ædle Hierter,
 Hvor jeg benaadet dæer! Jeg føler ingen Smerter.
 (iii Philaide.) Princes, lev lykkelig! du græder, synes rørt!
 I Guder, som mig har igiennem Livet ført,
 Løslader nu hvert Baand min Siel til Jorden knytter.
 Glad Jordens Krone jeg med hiint Elisium bytter.
 O Død for Fødeland, hvor er du rolig, sød!
 I hele Livet jeg ei saadan Glæde nød,
 Som Zevs vil, at jeg skal i denne Time smage.
 Farvel I Venner! — jeg nu ender mine Dage;
 Jeg bliver mat. — Til Flugt — bereder sig min Mand.
 Nu trykker Dinene mig til med kierlig Haand.
 Farvel — aldt — Dødens — Magt — —

Elifinde.

Elisinde.

Han døer — — Vor Konge — Herre.
Det tordner : — — Guderne vor Konges Opfart are.
Olympen favner den, som døde for sit Land!
End seer han til Athen — os ei forlade kan.
Stand's Zaarer! — Saadan Død vi ikke bør begræde;
Det er ei Død — at døe sit Fødeland at redde.

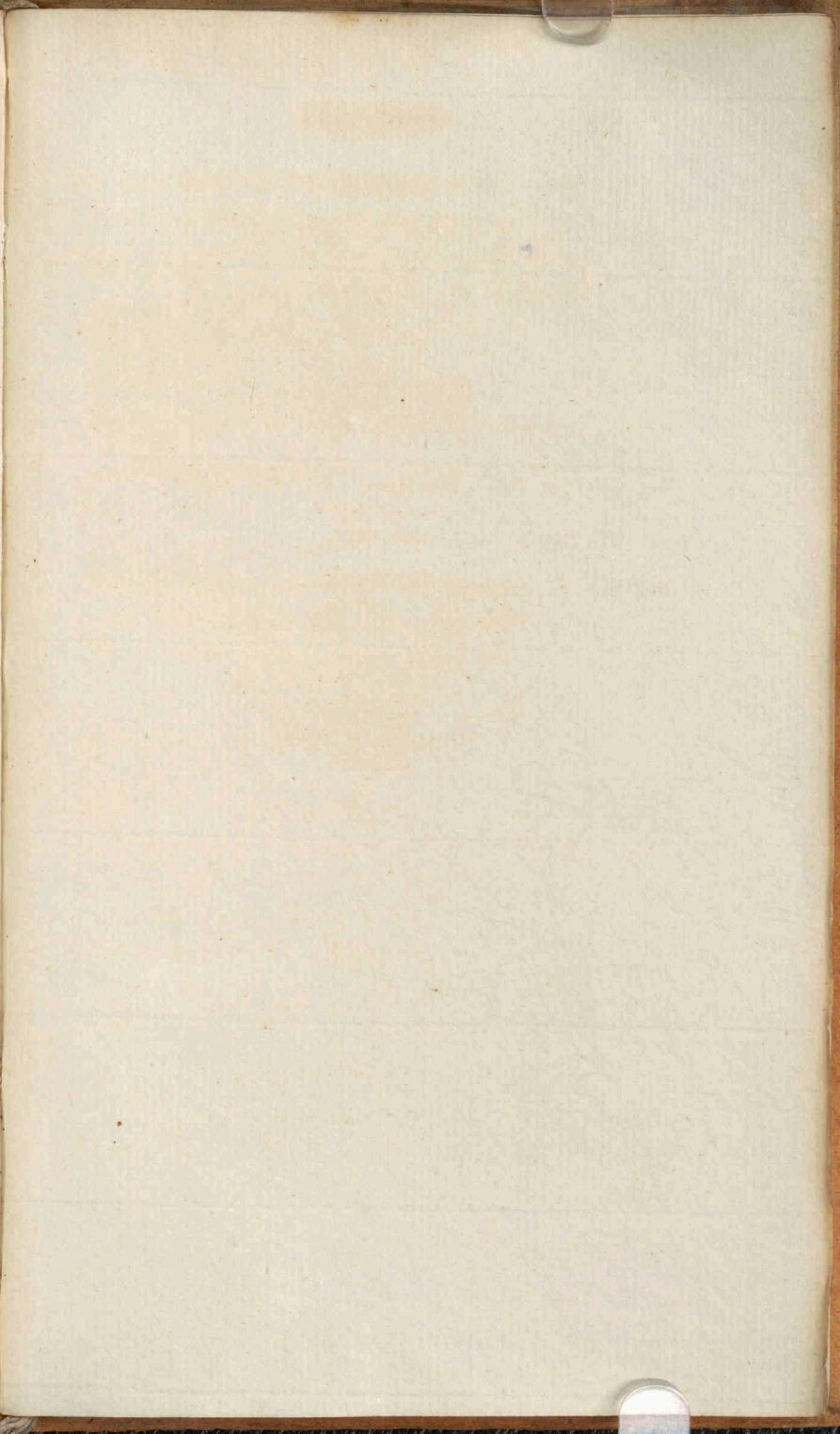

Trykfeil.

Pag. 25. sidste Linie; blev Krone læs: bliv Kroner

— 32. Lin 5. jeg og læs: jeg ei

ibid. Lin. 22. Philoetet læs: Philoctet.

1877
No. 10
—
—
—

